

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 706

IN DE CATACOMBEN VAN PARIJS.

20 cent

De chloroform deed snel haar plicht en de man zakte, zonder zelfs een zucht te slaken, op den grond.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

In de catacomben van Parijs

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

Het plan tot de inbraak.

John Raffles en Charles Brand zaten aandachtig over een groote kaart gebogen, in de bibliotheek van het kleine heerenhuis dat de Groote Onbekende onder den naam van Lord William Aberdeen te Londen bewoonde.

Het was een der laatst uitgekomen kaarten van Parijs, tot in de kleinste bijzonderheden uitgewerkt, en waarop de groote verkeerswegen der Lichtstad zoowel als de smalste steegjes met groote nauwkeurigheid waren aangegeven.

— Daar is mijn pied-à-terre in de Fransche hoofdstad, zeide Raffles, terwijl hij den vinger op een punt van de kaart legde.

Brand boog zich voorover en las:

— In de wijk van Vaugirard?

— Juist!

— Dat is immers een der volkswijken, als ik mij niet vergis?

— Ja, en een der oudste van Parijs.

— Waar ligt je woning?

— Op den hoek van de Rue de Vaugirard en de Rue de Rennes!

— Heb je het geheele huis in huur?

— Ja, maar dat beteekent nog niet veel, want de huisjes zijn daar maar heel klein!

— Hoe kom je er eigenlijk bij, in zoo'n afgelegen volksbuurt te gaan wonen?

— Dat heeft een grondige reden, Brand. Dit huis is namelijk uitnemend geschikt, om als toevluchtsoord te dienen voor lieden als wij, die er niet altijd op staan, dat de politie van hun verblijfplaats kennis draagt! Het moet al uit de middeleeuwen dateeren, en heeft twee uitgangen... wat soms van zeer groot nut kan zijn, zooals je me wel zult toegeven! Dat is niet alles! Dit waardevolle huis bezit namelijk een kelder dien ik niet voor duizend pond zou willen missen!

— Wat is daar dan voor bijzonders aan?

— Die kelder is het einde van een gang, die honderden jaren geleden zeker gediend heeft om den monniken van een klooster, dat zich toen op eenigen afstand van Parijs bevond en waarvan je nu nog overblijfselen kunt vinden bij de wallen van Vaugirard, gelegenheid te geven, zich in veiligheid te brengen als een of andere vijand het land overstroomde en daarbij de kloosters niet ontzag!

— Merkwaardig! En is die gang nu nog bruikbaar?

— Uitstekend!

— Waar leidt zij heen?

— Tot buiten de oude vestingwallen! Vroeger liep zij zeker nog verder; maar zij moet door een of andere oorzaak zijn ingestort, en het heeft mij heel wat werk gekost, om haar zoover op te ruimen dat ik een soort uitgang heb kunnen maken, die achter een deel der vele dichte bossches verborgen is, welke men daar in de buurt vindt.

— Heb je haar al eens gebruikt?

— Ja, verleden jaar, toen ik een rijken hans voor eenige honderdduizenden francs lichter had gemaakt, waaraan de goede man toch niets had, omdat hij het geld oppotte alsof men er niets beters mede kan doen!

— Is zij lang?

— Ruim vier kilometer!

— Wel verbazend! En is het daarbinnen niet stikdonker?

— Als de nacht! Maar men kan er onmogelijk in verdwalen, want zij heeft geen zijgangen!

— Ik ben er zeer benieuwd naar!

— Je nieuwsgierigheid zal spoedig bevredigd worden, waarde Brand!

— Wanneer vertrekken wij?

— Zoo spoedig mogelijk! Ik heb het plan voor... ons ongewenscht bezoek zoo uitgewerkt dat we als het ware slechts bij onzen waarden Griek behoeven binnen te stappen!

— Hoe heet de man, dien we zoo onaangenaam willen verrassen?

— Karapoulos!

— Wat doet hij voor den kost?

— Volstrekt niets! Hij is de eigenaar van een aantal huizen, wier bestemming ik je niet nader zal aanduiden dan door je aan het stuk van Bernard Shaw „Mevrouw Warrens Beroep” te herinneren!

— Is hij rijk?

— Zijn rijkdom is zelfs niet bij benadering te schatten!

— En die gansche rijkdom is verkregen uit de exploitatie van de huizen, die je daar noemde?

— Uit niets anders!

— Dan doen wij een goed werk, met de brandkast van dien man aanzienlijk te verlichten!

— Een voortreffelijk!

— Wij vertrekken mogen?

— Zoo vroeg mogelijk, zoodat wij reeds des middags te Parijs kunnen zijn!

— Met de „Swallow”?

— Ja, met ons motorjacht, dat ons reeds zulke uitstekende diensten heeft bewezen. Je weet dat wij, helaas, door het verlies van mijn brave „Typhoon” voorloopig niet over een vliegma- chine kunnen beschikken.

— Heb je het plan voor de onderneming geheel gereed?

— Geheel. Zie hier — op dit papier heb ik een schets van het woonhuis van den Griek ver- vaardigd!

Hij legde Brand een half velletje schrijfpapier voor, waarop, met rooden en zwarten inkt, zeer duidelijk een plan van het huis van Karapoulos was geschetst.

Brand bekeek het aandachtig, en las het on- derschrift:

„Plattegrond en perspectiefteekening van het huis 37 Rue de la Boétie, hoek Champs Elysées, te Parijs.”

— En die met rooden inkt geschreven hoofd- letter R. in den linker benedenhoek is zeker het teeken van den maker! merkte Brand lachend op, terwijl hij de schets terug gaf.

— Ja, antwoordde Raffles, niet zonder eeni- gen trots. Die R. is mijn *facit*!

Hij stak het papiertje weder in zijn porte- feuille.

— Heb je geen duplicaat — voor het verlie- zen? vroeg Brand.

— Een duplicaat bezit ik — maar ik zou dit papiertje zeer ongaarne verliezen, om begrip- pelijke redenen!

— Dat is duidelijk! Maar hoe heb je die schetsteekening toch zoo precies kunnen ver- vaardigen?

— Heel eenvoudig — ik ben een week ka- merbediende bij Karapoulos geweest, twee jaar geleden!

— Zoo lang geleden?

— O, ik heb steeds allen tijd! Beter wat lan- ger te wachten, dan onmiddellijk aan den slag te gaan, nadat je als bediende wegens sigaren stelen en brutaliteit reeds na een week ontsla- gen bent! Dat doen domooren, inbrekers die hun tijd niet kunnen afwachten! Ik ben van de meening, dat niet verzuurt wat in het vat is!

— En was die week voldoende om je het heele huis te leeren kennen?

— Ruim voldoende! Ik zou er, met gebonden oogen, den weg weten, omdat ik dadelijk deze

schets heb gemaakt, en die herhaaldelijk heb bestudeerd — evenals het dozijn plattegronden van andere huizen in de Europeesche hoofdsteden, die ik met een zeer kort, maar hoogst vruchtbaar bezoek heb vereerd!

— Je hebt bewonderenswaardige hersens!

— Gelukkig, ja! Wie een beroep als het mijne uitoefent, heeft dat ook noodig!

— Gaan we alleen?

— Henderson, de chauffeur, brengt ons over het Kanaal, en wacht ons te Calais weder op —

als wij soms op eenigszins overhaaste wijze weder moesten vertrekken! Men kan nooit weten! De Parijsche recherche is lang niet de minste!

— Wil je wel gelooven dat ik tintel van ongeduld om aan den gang te gaan?

— Nog een nacht geduld! En daar alles in orde is, en al mijn werktuigen gereed zijn, kunnen wij de rest van den avond wel eens in de club doorbrengen! Het is prachtig weer geworden — wij moesten maar loopen!

HOOFDSTUK II.

Een goede daad, die noodlottige gevolgen heeft.

Raffles en Brand trokken hun avondtoilet aan, staken een sigaret op en begaven zich naar de Windsor-Club, waarvan de Groote Onbekende, als Lord William Aberdeen, vice-voorzitter was. Zij brachten daar eenige uren door en verlieten omstreeks elf uur het prachtige gebouw.

Het was een heerlijke vroeg-lentenacht, zoo zacht als Engeland en vooral Londen, ze om dien tijd van het jaar, Maart, maar zelden kent.

De sterren schitterden met buitengewone helderheid aan den klaren hemel, en het was zoo zoel, dat de twee vrienden wederom besloten, naar huis terug te wandelen.

Zij waren de Oxfordstreet tot aan Piccadilly Circus ten einde geloopt, toen hun aandacht getrokken werd door een licht gekreun, dat uit een donkere portiek scheen te komen.

— Wat is dat voor een geluid? vroeg Raffles.

— Het is alsof iemand hevige pijn lijdt! antwoordde Brand.

— Laat ons gaan zien! hernam Raffles kortaf.

Zij traden op de portiek toe.

In de duisternis was een oude man met zilverwit haar weggekropen, en hij was blijkbaar degene, die het dof gekreun slaakte.

Raffles legde de hand zacht op den schouder van den grijsaard. Deze hief het hoofd op en nu keek hij in een paar holle oogen, onnatuurlijk schitterend in een smal, vaalbleek gezicht.

— Wat scheelt er aan, oude? vroeg Raffles op vriendelijken toon.

De grijsaard gaf geen antwoord.

— Ben je gewond, dat je zoo kreunt?

De oude man schudde ontkennend het hoofd.

— Ben je ziek, oude?

Weer een ontkennend hoofdschudden.

Toen hief de grijsaard langzaam de hand op en wees op zijn mond.

— Heb je... honger? vroeg Raffles ontzet.

Nu kwam het heel zachtjes van de lippen van den ouden man:

— Ik heb — in drie dagen — niet gegeten!

Raffles beet de tanden in de lippen.

— Hoe komt dat? vroeg hij kortaf, om zijn ontroering te verbergen.

— Ik ben een maand geleden — ontslagen, omdat ik te oud werd — ik was looper in een bankierszaak — al mijn spaargeld heb ik opgeteerd en nu moest ik — bedelen. Bedelen is vreeselijk, mijnheer — bij den hemel, ik kan het niet!

— Heb je geen familie? vroeg Brand, die zijn ontroering nauwelijks kon onderdrukken.

— Een zoon, die vaart, mijnheer — juist voor ik ontslagen werd, ging hij weer voor een half jaar weg — en een dochter, die dient in Manchester — maar die zou ik nooit durven zeggen, dat — —

Een hoestbui maakte hem het verder spreken onmogelijk.

— Stil maar, oude, still zeide Raffles. En daarop wendde hij zich tot Brand en zijn stem klonk als metaal, hard en vlijmend, toen hij zeide:

— Het zooveelste staaltje van de voortreffelijke inrichting onzer maatschappij: Een man met sneeuwwit haar, die zijn meester een menschenleeftijd lang trouw heeft gediend wordt als een oud vod weggedaan omdat hij niet vlug genoeg meer ter been is!

— Het is niet overal en altijd zoo, Edward! zeide Brand zacht.

— Dat ontbrak er aan! riep Raffles op bitteren toon uit. Maar het moest nergens en nooit voorkomen! Een wereld, die het aanziet, dat mannen van zeventig jaar kreunen van den honger omdat zij geen werk meer kunnen krijgen en te trotsch zijn om te bedelen — die wereld deugt niet! Wraak over den ellendeling, die dezen armen, ouden man durfde heenzenden als een hond!

Raffles' oogen fonkelden, toen hij dit zeide, en zijn sterk gebit glansde sneeuwwit tusschen zijn half geopende lippen.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en trok er haastig eenige bankbiljetten uit.

— Ziedaar, oude, zeide hij op gedempten toon. Neem die — je behoeft er geen wroeging van te hebben! Ze komen je toe! Het is de slechtste manier om je te helpen — ik weet het, maar je moet voor alles te eten hebben.

Hij haalde een visitekaartje uit zijn zak.

— Hier is mijn adres — vervoeg je daar over een dag of acht, en dan zal ik meer en beter voor je kunnen doen — — je naam?

— Henry Thompson, sir! stamelde de oude man, die nog niet kon begrijpen, hoe zooveel geluk plotseling zijn deel werd. Gij kunt naar mij informeren bij de bankiersfirma Blackburn and Thornycroft!

— 't Is goed! Kom mee, Brand.

En zonder de roerende dankbetuiging van den grijsaard te willen aanhooren, trok Raffles zijn vriend snel met zich voort.

Hij sprak geen woord meer tot zij het huis in Cromwellstreet bereikt hadden, maar Brand begreep wat er in hem omging en stoorde hem niet in zijn overpeinzingen.

Pas toen zij binnentraden, scheen Raffles uit zijn droomerijen te ontwaken. Hij liep recht door naar zijn werkkamer, gevolgd door Brand.

— Welk visitekaartje heb je den stakker gegeven? vroeg deze, toen zij waren binnengetreten en hun overjassen hadden afgelegd.

— Ik geloof — drommels, ik weet het niet precies meer! riep Raffles uit. Maar ik kan het dadelijk nazien, want ik weet zeker dat ik er vijf verschillende in mijn portefeuille had! Stel je eens voor, dat ik mij verbeeld, den ouden stumper een kaartje van Lord Cromer te hebben gegeven en hem in die vermomming te woord denk te staan, terwijl hij inderdaad het visitekaartje van graaf Huntley heeft ontvangen!

Onder het speken had hij zijn portefeuille uit zijn zak gehaald, en de kaartjes nagezien.

— Ik zie het al — hij moet in de woning komen, die ik onder den naam van Cromer in Westhampstead gehoord heb! Help het mij ont houden!

— Ik zal het noteeren!

— Nog beter!

Raffles wilde de kaartjes weder in zijn portefeuille schuiven, toen zijn gelaat plotseling een uitdrukking van schrik aannam en verbleekte.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

Raffles antwoordde niets, maar begon met koortsachtige haast zijn portefeuille na te zoeken, en den inhoud op zijn schrijftafel te sorteeren.

— Wat is er toch, Edward? riep Brand opnieuw uit, zelf ontsteld door de verandering die er eensklaps op 't gelaat van Raffles had plaats gegrepen.

— Jij was er immers bij, toen ik het plan van het huis te Parijs wegborg? vroeg hij heesch.

Brand begreep.

— Zeker! stamelde hij. Ik durf er op zweren dat je het in je portefeuille hebt gelegd! Je bent het — toch niet kwijt?

— Ja! zeide Raffles toonloos.

— Groote hemel! Waar kun je het verloren hebben? Toch niet in de club?

— Neen, ik heb niet gespeeld, en mijn portefeuille geen enkele maal uitgehaald!

— Dan moet je het ergens anders zijn kwijtgeraakt!

— Ik weet ook waar — in de donkere portiek, waar wij den ouden man vonden.

— Edward! Weet je dat zeker?

— Het kan niet anders! Het velletje papier moet tusschen een paar bankbiljetten zijn geraakt, en die zal ik hem hebben gegeven!

— Dan moeten we onmiddellijk terug!

— Zonder een seconde te verliezen!

Beiden snelden het huis weder uit, en riepen een huurauto aan.

Binnen tien minuten hadden zij den plek bereikt, waar zij den ouden man verlaten hadden.

Het portiek was verlaten!

— Wij hadden het moeten weten! zeide Raffles, de lippen op elkaar klemmend. De oude man heeft zijn schat natuurlijk dadelijk in veiligheid gebracht, en is zijn honger gaan stillen.

— Als hij maar niet — — stamelde Brand.

Raffles wendde zich met een ruk naar hem om, als raadde hij de gedachten van zijn vriend.

— Wat? riep hij.

— Als hij het maar niet naar de politie heeft gebracht!

Raffles keek zijn secretaris strak aan.

— Dat vreesde ik ook! zeide hij toen. Het zou zelfs te verwonderen zijn als hij het niet had gedaan! Hoe kan de oude man weten, met welk een ernstig gevaar hij mij bedreigt, als belooning voor wat ik voor hem deed! Hij denkt waarschijnlijk, dat het een kostbaar stuk is, dat hij dadelijk aan den rechtmatigen eigenaar moet laten teruggeven!

— Kostbaar is het ook — maar in een andere beteekenis, dan hij vermoedt!

Raffles stampvoette van woede.

— Ik moet zekerheid hebben! riep hij uit.

— Wat wil je doen? vroeg Brand ongerust.

— Ik ga naar Scotland Yard! Dat is toevallig het dichtstbijzijnde groote politiebureau!

— Maar dat is hoogst gevaarlijk!

— Dat doet er niet toe! Beter dat gevaar getrotseerd, dan die onzekerheid geduld! Ik moet weten, waaraan wij ons te houden hebben. Ga naar huis, en maak alles voor de reis gereed!

— Dus je wilt — —?

— Ik wil Raffles zijn en blijven! Ik wil niet bukken voor menschen! Ik wil den strijd niet opgeven nog voor ik hem goed begonnen ben! Zij zullen mij leeren kennen! Tot straks! Wacht op mij!

Raffles schudde Brand, die zelfs geen poging meer deed om hem te weerhouden, daar hij zeer goed het nuttelooze daarvan inzag, krachtig de hand, en was het volgend oogenblik verdwenen.

— Het is gelukkig, dat hij thans als Lord Aberdeen vermomd is! zeide Brand zuchtend, terwijl hij den weg naar huis insloeg.

HOOFDSTUK III.

Baxter's meening over de schetsteekening.

Raffles liep met snelle schreden door de nog daghelder verlichte hoofdstraten van Londen en had binnen enkele minuten het gebouw van Scotland Yard bereikt.

Hij trad onbeschroomd binnen en zeide tot den portier, die hem uit zijn loge tegemoet trad:

— Vriendlief, ik kom hier om een zeer ernstige zaak! Is de hoofdinspecteur van politie aanwezig?

— Mijnheer Baxter is juist een uur geleden hier gekomen.

— Vraag hem dan, of ik hem onmiddellijk even kan spreken.

— Uw naam, sir?

— Lord William Aberdeen, vice-president van de Windsor-Club, den hoofd-inspecteur welbekend. Hier is mijn kaartje!

De portier boog diep en zeide:

— Als uw Lordschap even in de wachtkamer wil gaan?

— Niet noodig — ik kan hier wel wachten! Haast u!

De portier opende een groote deur terzijde van de vestibule en verdween haastig, om binnen enkele minuten weder terug te keeren:

— Mylord, het zal mijnheer Baxter een eer zijn, u te ontvangen, zeide hij. Wees zoo goed mij te volgen.

Hij ging Raffles voor, en bracht hem door eenige gangen langs een trap naar het particulier bureau van hoofd-inspecteur Baxter.

Deze was achter zijn met papieren beladen schrijftafel gezeten, maar stond, onmiddellijk tot op den grond buigend, op, toen de hooge bezoeker binnentrad.

— Mylord, het is mij een eer en een genoegen, u te mogen ontvangen in mijn nederige kluis, zeide hij onderdanig.

— Mijnheer Baxter, antwoordde Raffles, wiens blikken vliegensvlug over de paperassen op de tafel en elders in het vertrek dwaalden, ik zou u zoo laat in den avond niet durven lastig vallen en uwe hulp inroepen, als het geen zaak van vrij groot belang betrof!

— Neem plaats, Mylord, en deel het mij mede! Het zal mij een groot genoegen zijn, u een dienst te kunnen bewijzen! Baxter is niet de eerste de beste, al zeg ik het zelf, en al mijn kunde staat u ter beschikking! zeide de hoofdinspecteur op gezwollen toon.

— De zaak is, zeide Raffles, wiens blikken voortdurend het vertrek afzochten, dat ik hedenavond, bij het naar huis keeren van de Windsorclub, een kleinen, gouden sigarettenkoker heb verloren, die mij veel waard is, minder om de geldswaarde, dan om de herinneringen, die er aan verbonden zijn. En nu kom ik u persoonlijk vragen, alles te doen wat mogelijk is, om dit voor mij zoo kostbare stuk terug te vinden!

— Maar ik verlang niets liever! riep Baxter uit. Wees zoo goed, mij het voorwerp nauwkeurig te beschrijven.

Raffles gaf luk raak een omschrijving van den sigarettenkoker, dien hij verloren heette te hebben, en en Baxter teekende alles nauwgezet op, terwijl zijn bezoeker vruchteloos de stapels papieren bekeek.

— Mylord, begon Baxter, toen hij gereed was met zijn aantekeningen, verheugd dat hij een gesprek mocht voeren met een zoo hoogge-

plaatst edelman — er worden vanavond bijzondere dingen verloren!

— Ei zoo? vroeg Raffles onverschillig, ofschoon zijn oogen zenuwachtig knipperden.

— Werkelijk! De een verliest een gouden sigarettenkoker, en de ander een vodje papier, dat men mij komt bezorgen, als ware het een geheim traktaat!

— Haha, lachte Raffles. Een al te gediensig agent zal een waardeloos loterijbiljet of iets dergelijks hebben gevonden!

— Neen, dat is het niet! zeide Baxter, eveneens lachend. Ziehier!

Hij trok een lade open, en haalde er een blaadje papier uit, dat hij Raffles overhandigde.

Deze had zijn gansche ijzeren wilskracht noodig om zijn gelaat in een onverschilligen plooi te houden.

Het was de schetsteekening van het huis in de Rue de la Boétie!

Raffles keek er ternauwernood naar en gaf het aanstonds weder terug met de woorden:

— Zeker door een architect verloren!

— Natuurlijk, Mylord, natuurlijk! En die dwaze, oude man, die het kwam brengen, zeide dat een rijk heer het hem bij ongeluk met eenige bankbiljetten had gegeven — niemand minder dan Lord Cromer!

— Dat zal wel een vergissing zijn! zeide Raffles onverschillig, terwijl hij opstond. Ik heb weinig tijd, waarde heer Baxter! Mag ik u bij voorbaat dankzeggen voor de moeite die gij u geeft?

— O, het heeft niets te beteekenen, Mylord, zeide Baxter, terwijl hij de schetsteekening weder in zijn lade sloot.

Raffles had het gevaarlijke papier wel met de oogen naar zich toe willen trekken, maar hij begreep dat het zelfs bij een man als Baxter argwaan zou wekken indien hij op de zaak verder inging.

Hij nam met eenige hoffelijke woorden afscheid en verliet snel het gebouw. Nauwelijks was hij honderd meter verder of iemand anders trad het gebouw van Scotland Yard binnen dien Raffles zeer goed kende, en als hij zich de moeite had gegeven nog eens om te zien, zou hij in dien bezoeker den man herkend hebben met wien hij kort geleden in Noorwegen zulk een vreeselijk avontuur had beleefd.

Het was Sullivan, de inspecteur van politie, die sedert eenige weken in dienst was van den hoofdinspecteur Baxter en die door zijn groote kennis en bekwaamheid reeds de aandacht van zijn superieuren op zich had gevestigd, behalve die van Baxter zelf, die met leede oogen het toenemend succes van zijn jeugdigen collega aanzag. De jonge inspecteur ging het gebouw van politie binnen en begaf zich naar het par-

ticuliere kantoor van zijn chef. Deze was juist bezig een versche sigaar op haar waarde te taxeeren door er een vlammetje tegen te houden, zeer behaaglijk achterover in zijn stoel leunend.

— Is er iets nieuws, Sullivan? vroeg hij, toen de jonge inspecteur binnentrad.

— Hoegenaamd niet, mijnheer Baxter, antwoordde deze. Ik heb alle bureaux afgelopen en overal luidden de rapporten: geen nieuws. Is hier soms iets voorgevallen gedurende mijn afwezigheid?

— Als gij het verliezen van een gouden sigarettenkoker en van een vodje papier belangrijk acht, dan is er iets gebeurd!

— Wie verloor dien koker?

— Lord William Aberdeen, de vice-president van de Windsor-club.

— Is hij zelf hier geweest?

— Hij heeft nog geen vijf minuten geleden het gebouw verlaten en ik genoot de eer, met zijn lordschap persoonlijk te mogen spreken, zeide Baxter trotsch.

— En het vodje papier, wie heeft dat verloren?

— Dat weet ik niet en dat doet er ook heel weinig toe, antwoordde Baxter minachtend.

— Hebt gij het bij de hand? vroeg Sullivan onverschillig.

Baxter trok zijne lade weder open en haalde er het velletje papier uit, met de schetsteekening van het huis te Parijs.

Hij reikte het zijn jongen collega over, die het nauwkeurig bekeek.

— Gij zegt dat het een vodje papier is, mijnheer Baxter? zeide hij spottend na eenige oogenblikken.

— Ziet gij het dan soms voor iets anders aan? vroeg de hoofdinspecteur. Ik heb het in gedachten weder in mijn lade gelegd, want ik betwijfel of lord Cromer, die het bij ongeluk aan een bedelaar heeft gegeven, het wel bijzonder op prijs zal stellen, als wij hem dit papiertje terug brengen.

— Lord Cromer, zegt gij? vroeg Sullivan weder, ik heb dien naam nooit gehoord en wist niet dat er te Londen een Lord Cromer bestond. En wat de benaming „vodje” aangaat, moet ik u zeggen, dat ik hierin met u geheel van meening verschil.

— Maar waar houdt gij het dan voor? vroeg Baxter verbaasd.

— Voor een document van het hoogste gewicht, antwoordde Sullivan ernstig.

— Dat meent gij toch zeker niet? vroeg de hoofdinspecteur in de hoogste verbazing. Wilt gij soms zeggen, dat deze onnoozele plattegrond eenige waarde heeft voor dengeen die hem verloor?

— Niet alleen voor den verliezer, maar ook voor den vinder, waarde heer Baxter, als die vinder toevallig Politie heet!

De oogen van Baxter verkregen een glazige uitdrukking en hij sperde zijn mond zoo wijd open, dat Sullivan vreesde, hem nooit meer dicht te zullen zien.

— Ik kan werkelijk niet begrijpen..... stotterde de hoofdinspecteur.

— Dan zal ik het u zeggen, viel Sullivan hem in de rede. Zooals uit het bijschrift van dezen plattegrond blijkt, heeft hij betrekking op een huis in de Champs Elysées, op den hoek van de Rue de la Boétie te Parijs. Dat is op zich zelf al merkwaardig genoeg, als hij zich bevindt in den zak van een Londenaar.

— Dus gij hebt nog meer bijzonders op dit papiertje gevonden? vroeg Baxter spottend.

— O ja, antwoordde Sullivan, zonder op deze spot in te gaan, en dat zult gij ook wel vinden, als gij u maar moeite geeft het papiertje iets nader te beschouwen. Er staat namelijk in den linker benedenhoek met rooden inkt geschreven, een hoofdletter. Hebt gij die niet gezien?

— Neen, moest Baxter bekennen, daar heb ik niet op gelet.

— Die hoofdletter is een R, ging Sullivan voort, terwijl hij den inspecteur strak aankeek.

Baxter stond langzaam van zijn stoel op, sidderend als een espenblad, hij legde de sigaar in een aschbakje neer en kwam op Sullivan toe.

— Wat wilt gij zeggen? vroeg hij, ofschoon hij het antwoord als het ware reeds van Sullivan's gelaat las.

— Ik wil zeggen, dat die R niets anders beteekent dan Raffles!

Baxter stiet een klagenden kreet uit en zakte als een zak zand weder in den stoel.

— Zoudt gij dat werkelijk denken? kreunde hij.

— Maar mijn waarde heer Baxter, daar kan men toch geen oogenblik aan twifelen, antwoordde Sullivan. Het toeval heeft ons hier een document in handen gespeeld, welks waarde zelfs niet te overschatten valt.

— Maar hoe is het mogelijk, zeide Baxter jammerend, dat die schurk van een Raffles dezen plattegrond heeft geteekend als het papier door lord Cromer aan een bedelaar is gegeven?

— Maar lieve hemel, riep Sullivan ongeduldig uit, gij weet toch ook wel, dat Raffles de kunst van vermomming meesterlijk verstaat, en dat het dus zeer wel mogelijk is, dat die geheimzinnige lord Cromer en hij een en dezelfde persoon zijn. Wie was die bedelaar? Heeft hij zijn naam genoemd? Zijn adres?

— Alles! De man was bepaald te vertrouwen

en hij heeft mij alles van a tot z verteld. Hij zat vannacht in de Oxfordstreet in een portiek, uitgeput van den honger, toen er twee heeren aankwamen, waarvan de eene Lord Cromer bleek te zijn. Deze informeerde naar hem en gaf hem ten slotte eenige bankbiljetten, waartusschen dit papiertje per ongeluk geraakt moet zijn.

— Dat klinkt alles aannemelijk, zeide Sullivan. Maar het versterkt mij in de overtuiging, dat wij hier een nieuwe onderneming van Raffles op het spoor zijn.

Baxter had een grooten zakdoek te voorschijn gehaald en bette daar zijn voorhoofd mede.

Sullivan keek hem medelijdend aan.

Hij begreep dat hij met zijn mededeeling zijn chef geheel overstuur had gemaakt.

Nadat Baxter tevergeefs getracht had zijn kalmte te herwinnen, vroeg hij:

— En wat denkt gij nu, dat die schavuit, die mij al jaren mijn nachtrust kost, met dit papiertje voorhad?

— Dat is nog al duidelijk, antwoordde Sullivan. Gij zult ook wel weten, dat de Champs Elysées, vooral in de buurt van de Rue de la Boétie, tot de deftigste wijken van Parijs behooren, als men den linker Seine-oever uitzondert. De man, die in dat huis woont, moet schatrijk zijn, want de huren, die men daar betaalt, grenzen aan het fabelachtige. Zooals gij wel zult gezien hebben — of misschien ook niet — is dit plan met de uiterste zorgvuldigheid uitgewerkt. Al de verdiepingen van het huis staan er op aangegeven, alle kamers, alle gangen en balcon, zelfs alle deuren! Er is dus voor mij geen twijfel hoegenaamd aan of onze vriend Raffles heeft een inbraak voorberaamd, waartoe deze plattegrond als leiddraad moet dienen.

— En — wat zullen wij nu doen? vroeg Baxter bevend.

— Gij houdt mij de opmerking ten goede, mijnheer Baxter, maar gij schijnt hedenavond van uw gewone doorzicht gespeend te zijn. Wij zullen natuurlijk de inbraak moeten voorkomen en als dat niet meer gaat, haar straffen. Dat wil met andere woorden zeggen, dat ik mij met de eerste gelegenheid de beste naar Parijs begeef en u uitnodig met mij mede te gaan.

— Moet ik mee naar Parijs? vroeg Baxter verschrikt.

— Volstrekt noodzakelijk is het niet, antwoordde Sullivan met kwalijk verborgen spot, maar u kunt toch als hoofd-inspecteur moeilijk gemist worden bij deze onderneming.

— Dat zie ik niet in! Dat zie ik volstrekt niet in, riep Baxter, terwijl hij opnieuw zijn voorhoofd onderhanden nam. Ook te Londen kan ik volstrekt niet gemist worden, hetgeen

gij zeer goed weet. Als ik er niet ben, loopt alles in de war....

— Zoodat gij mij moet verzoeken, alleen naar Parijs te gaan, vulde Sullivan den zin aan.

— Gij hebt het geraden, riep Baxter uit, wien een pak van het hart was genomen. Als ge mijn hulp onverhoopt nog noodig mocht hebben, ben ik natuurlijk met mijn jarenlange ervaring tot uw dienst en ik zal onmiddellijk overkomen, maar voorloopig moet ge maar alleen gaan. Kunt ge vannacht nog weg?

Sullivan keek op zijn horloge.

— Neen, dat is volstrekt onmogelijk, antwoordde hij, het nacht-vliegtuig vertrekt over een uur en ik zie geen kans dit nog te halen! Dus moet ik tot morgenochtend wachten. De eerstvolgende vliegmaschine vertrekt om acht uur en als ik hier om zes uur met den express vertrek, kan ik Croydon gemakkelijk halen. Zoo niet, dan ga ik met de eerste boot!

Baxter stond op en zette zijn plechtigste gezicht.

Hij kwam met uitgestoken hand op Sullivan toe en zeide, niet zonder aandoening:

— Mijn waarde Sullivan, als je vermoedens op waarheid berusten, ga je een grootsche daad verrichten, mijn wenschen vergezellen je naar de Lichtstad en ik hoop van ganscher harte dat je zult slagen. En mocht je onderneming met welslagen bekroond worden, dan zal de eer daarvan op het geheele Londensche detective-corps afstralen.

— En natuurlijk ook op den heer Baxter, merkte Sullivan droog op.

— Natuurlijk ook op mij, beaamde Baxter, want als wij niet de ware beteekenis van dat hoogst gewichtige papiertje hadden ontdekt....

— Dat vijf minuten geleden nog een vodje papier was, vervolgde Sullivan ironisch, dan zou er van de geheele zaak nooit iets gekomen zijn.

Baxter keek zijn jongen collega onderzoekend aan, maar diens scherp geteekend gelaat stond onbewegelijk als altijd.

— Ik zou u wel om een paar duizend pond willen verzoeken, mijnheer Baxter, zoo vervolgde de inspecteur, want men vangt geen mannen als Raffles, zonder er een kapitaal aan ten koste te leggen.

— Het is veel geld, mijnheer Sullivan, heel veel geld, riep Baxter verschrikt uit. Zou ik dat tegenover mijn superieuren durven verantwoorden?

— Dat is een zaak, die gij met u zelf moet uitmaken, antwoordde Sullivan. Als gij mij het geld niet geeft, blijf ik eenvoudig thuis en moet gij zelf maar zien, hoe gij den Grooten Onbekende in handen kunt krijgen en naar de eer kunt gij dan natuurlijk fluiten.

Dit laatste argument scheen voor Baxter den doorslag te geven. Hij aarzelde nog even en zeide toen vastberaden:

— Sullivan, je zult het geld hebben! Neem je niemand mee naar Parijs?

— Slechts twee man, de beste van het corps. Smithson en White.

— Is dat werkelijk voldoende?

— Meer dan voldoende, mijnheer Baxter! Als ik te Parijs aankom met een halve compagnie agenten, kan ik evengoed weer dadelijk rechtsomkeert maken, want dan zou iemand als Raffles, wiens ongeloofelijke schranderheid en ondernemingsgeest gij nog altijd niet schijnt te kennen, onmiddellijk van mijn aanwezigheid kennis dragen en al mijn plannen in duigen doen vallen! Als die man niet de duivel in eigen persoon is, dan moet hij hem toch zeer na in den bloede bestaan! En ik verzeker u dat ik met een man te doen krijg, bij wien vergeleken de knapste beroepsinbrekers van Engeland en van het geheele vasteland het jammerlijk afleggen.

— Gij neemt toch zeker wapens mede? vroeg Baxter, wiens aanmatiging terugkeerde naar mate hij zekerder was dat hij zijn eigen kostbare persoon niet aan gevaren behoefde bloot te stellen.

— Ja, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, ik zal eenige snelvuur-kanonnen en een dozijn mitrailleurs medenemen. En ik zal nog even bij het Britsch Museum aanloopen en vragen of ik daar niet een paar oude wapenrustingen te leen kan krijgen!

Zonder af te wachten welke uitwerking deze spot op zijn chef zou hebben, draaide Sullivan zich op zijn hielen om en ging de kamer uit.

HOOFDSTUK IV.

Op weg naar Frankrijk.

Den volgenden ochtend, toen de dag nauwelijks was aangebroken, zaten Raffles en Brand in een coupé der eerste klasse van den sneltrein, die hen naar Dover bracht. De chauffeur Henderson zat in een hoek tegenover hen en sliep den slaap des rechtvaardigen.

Er zijn weinig treinen, zelfs niet in Amerika, die in snelheid kunnen wedijveren met den Express, die van het Charing Cross in Londen zonder onderweg op te houden naar Dover rijdt, op de boot die het Kanaal naar Calais oversteekt.

De Express legt dezen afstand van ruim 100 kilometer in iets meer dan 70 minuten af.

Zoodra zij het station verlaten hadden, riepen de reizigers een auto en lieten zich snel naar de kade rijden, tot in de onmiddellijke nabijheid van de aanlegplaats der booten, die den dienst op de Fransche havens waarnemen.

Daar liet Raffles de auto stilhouden en hij en zijn metgezel stapten uit en begaven zich naar een kleine loods, op eenigen afstand gelegen.

Raffles klopte op een bijzondere manier aan en dadelijk werd de deur geopend door een ouden zeeman, die onderdanig zijn pet afnam toen hij den bezoeker zag.

— Pinkerton, zeide Raffles vriendelijk, ik hoop, dat de „Swallow”, zooals altijd, in goeden staat is, ik heb haar onmiddellijk noodig!

— Zeker, Mylord, antwoordde de oude man, de boot ligt gereed en gij kunt er onmiddellijk gebruik van maken.

— Is er benzine aan boord?

— Meer dan voldoende om er driemaal heen en weer het Kanaal mede over te steken, Mylord, antwoordde Pinkerton.

— Je hebt goed opgepast, oude! Ik zie dat ik nog steeds op je rekenen kan.

— Dat kunt ge, Mylord, hernam de oude pikbroek, met een trouwhartigen blik in zijn oogen. Ik zorg altijd voor de „Swallow” als voor mijn eigen schuit.

— Laten wij dan geen tijd meer verliezen en ons inschepen, zoo richtte Raffles zich tot zijn vriend, wij moeten ons haasten, als we nog hedenmiddag te Parijs willen zijn.

Een kwartier later bevonden de drie mannen zich aan boord van de snelste motorboot, die Raffles bezat. Het was inderdaad een prachtig

vaartuig, die „Swallow”. Rank van lijn en sierlijk gebouwd, maakte zij den indruk van buitengewone snelheid, gepaard aan groote kracht. De koperen scheepsdeelen glinsterden als goud in het zonlicht, dat schuins over de haven viel. Raffles stapte het eerst in en nam achter het kleine stuurwiel plaats.

Wat Henderson betreft, deze begaf zich dadelijk naar den motor en verzekerde zich, dat alles in orde was.

Brand stapelde de medegenomen bagage voor in de boot op en nam den haak ter hand om daarmee het vaartuig aanstonds te kunnen afzetten.

— Hoe laat is het nu? vroeg Raffles, op het oogenblik dat zij zouden vertrekken.

— Zes uur, antwoordde Brand, die op zijn horloge gekeken had.

— Maar dan vertrekt reeds over twee uren de eerste vliegmaschine, riep Raffles uit.

— Ja, om acht uur!

Het gelaat van den Grooten Onbekende nam een ernstige uitdrukking aan.

— Ik wilde, dat wij nog vroeger waren vertrokken, hernam hij.

— Waarom? vroeg Brand.

— Omdat ik vrees, dat het verliezen van ons plan gevolgen zou kunnen hebben, waarvan wij den omvang nu nog niet kunnen vermoeden, maar die misschien ernstiger zijn dan jij wel schijnt te denken.

— Denk je dat Sullivan ons achterna zit?

— Als hij tenminste dezelfde is gebleven! antwoordde Raffles. Ik heb je al eens gezegd, dat die jonge inspecteur meer waarde heeft dan een dozijn Baxters en dat wij ons zeer voor hem in acht zullen moeten nemen. Hij is buitengewoon schrander, ondernemend en vlug van begrip. En ik ben zeker, dat zijn combinatievermogen hem onmiddellijk moet hebben doen inzien, dat het plan, door ons verloren, heel wat anders en wat meer is, dan het vodge papier, waarvoor die ezel van een Baxter het aanzag! Hoe het ook zij, wij moeten er rekening mede houden, dat wij Sullivan vroeg of laat te Parijs zullen ontmoeten.

— Nu begrijp ik ook pas, waarom je je zoo tot onkenbaarwordens vermomd hebt, riep Brand uit. Je gelijkt nu in het geheel niet meer op Lord Aberdeen.

— Zooveel te beter, hernam Raffles. En als je naar den boeg van de „Swallow” gekeken hebt, zul je bemerkt hebben, dat ik mijn boot eveneens heb vermomd.

Brand keek over het boord en zag dat de naam van het vaartuigje pas was overgeschilderd.

— Wanneer heb je dat laten doen? vroeg hij verbaasd.

— Een week geleden, toen ik het plan van deze onderneming opmaakte. Je begrijpt wel, dat er mij veel aan gelegen is, onderweg niet als Lord Aberdeen te worden gesnapt door dien sluwen vos van een Sullivan! Ik moest dus wel beginnen, met den naam te veranderen van het motorjacht, dat mij al zoo menigen eerste prijs heeft doen winnen.

Onder het spreken had Raffles Henderson een wenk gegeven.

Deze haalde den hefboom over die den motor in beweging bracht en dadelijk sloeg de bronzen schroef een melkachtig zog in het bruine water van de haven. Brand zette de boot met een krachtigen stoot van het havenhoofd af en nog geen vijf minuten later bevonden zij zich in het ruime sop. Het was een heerlijke morgen en de drie mannen genoten volop.

Een kwartier nadat zij vertrokken waren, hadden zij de krijtrotten van Engeland reeds uit het oog verloren.

De „Swallow” snelde met ongehoorde vaart over de slechts licht bewogen golven van het Kanaal, zoodat de scherpe boeg van het vaartuig het water een meterhoog deed opspatten.

Geruimen tijd hadden de drie metgezellen zwijgend genoten van den verukkelijken morgenstond.

En plotseling stond Brand op van zijn plaats en tuurde aandachtig naar den horizon.

— Is er iets te zien, Brand? vroeg Raffles vol spanning.

— Ja, ik zou zeggen, dat ik in de verte een rookpluim zie.

— Dat moet de pakketboot naar Calais zijn, riep Raffles. Henderson, kijk jij eens. Jij hebt gevaren en jouw oogen zijn scherper dan de onze.

Henderson richtte zich overeind, beschermde zijn oogen tegen het zonlicht en tuurde naar den gezichtseinder.

— Het is de boot, Mylord, zeide hij kortaf.

— Laat ons dan sneller loopen, Henderson, beval Raffles, wij moeten haar binnen een kwartier hebben ingehaald. 't Is mogelijk dat Sullivan de boot in plaats van een vliegmaschine heeft genomen.

— Maar daar valt mij iets in, merkte Brand op, wat geeft het, of wij de pakketboot inhalen

als wij te Calais toch op den trein moeten wachten, waarop die boot vaart!

— Iets dergelijks ben ik ook niet van plan, hernam Raffles kalm. Dacht je dat ik het kostbare uur, dat ik op de boot win, weer zou prijs geven door met over elkaar geslagen armen op den trein te wachten? Ik denk er niet aan!

— Maar wat wil je dan doen? vroeg Brand weer. Je weet toch evengoed als ik, dat de Express van Calais naar Parijs zoo snel loopt, dat je met de beste auto ternauwernood harder kunt rijden.

— Neen, een auto zou mij ook weinig helpen in dit geval, zeide Raffles. Van een dergelijk voertuig zal ik dan ook geen gebruik maken.

— Maar van welk dan, vroeg Brand hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat moest je al hebben geraden, dunkt me! Beste kerel, wat gaat er harder dan een auto?

— Een vliegmaschine! kwam plotseling de basstem van Henderson uit de machinekamer.

Brand keek beurtelings Raffles en den chauffeur verwonderd aan.

— Heeft hij het bij het rechte eind, Edward? vroeg hij.

— Alsof hij het plan zelf had gemaakt, antwoordde Raffles. Inderdaad, ik ben voornemens van Calais naar Parijs te vliegen. Vindt je dat zoo verwonderlijk in dezen tijd?

— Ik moet je tenminste eerlijk bekennen, dat ik er niet op gerekend had, zeide Brand.

— Met Mylord is het de eenvoudigste zaak van de wereld, bromde Henderson opnieuw.

— Maar hoe kom je te Calais aan een vliegmaschine? vroeg Brand weer.

— Van niemand minder dan van Pinaud, antwoordde Raffles.

— Van den Franschen snelheidsduivel? riep Brand uit.

— Ja! hij is een van mijn vrienden en ik heb hem gisteren telegrafisch verzocht mij met zijn machine van Calais te willen komen halen.

— En daar heb je antwoord op gekregen?

— Twee uur later, eveneens een telegram.

— En hij stuurt zelf de machine?

— Ja.

— En gaan wij met z'n drieën als passagiers mede? Kan dat?

— Waarom niet? Pinaud is reeds meermalen met drie, ja zelfs met vier passagiers in zijn racemachine opgestegen. En wat het gevaar betreft, Brand, dat zal voor ons toch wel niet van belang zijn.

— Van niet het minste, kwam de diepe basstem van Henderson weder.

Onder het spreken was de boot pijlsnel voortgestoven en reeds konden zij de omtrekken van de pakketboot duidelijk onderscheiden. Vijf mi-

nuten later voeren zij in het breede sop van het groote schip en konden zij reeds de beweging aan boord van de mailboot waarnemen.

— Wij zullen haar aan bakboord voorbij varen, zeide Raffles, terwijl hij het roer een paar streken omgooid. Je hebt immers een goeden kijker bij je, Brand?

— Die verlaat mij nooit, als wij een zeereis maken, antwoordde deze.

— Je kent Sullivan immers?

— Al meer dan mij lief is.

— Wees dan zoo goed den kijker eens op het schip te richten en goed naar onzen man uit te zien.

De „Swallow” voer op dat oogenblik ongeveer terzijde van de groote pakketboot, een Fransche, blijkens de vlag die zij aan den stok voerde.

Het dek stond vol passagiers, die blijkbaar met groote aandacht de sierlijke motorboot volgden.

Aan boord van de pakketboot kon men zich niet voorstellen, hoe een scheepje van die afmetingen het in snelheid van de vlugste mailboot won.

— Let nu goed op, Brand, beval Raffles.

Deze bracht zijn kijker voor het oog en tuurde er met groote aandacht door.

Eensklaps liet hij het instrument zakken en zeide op zachten toon:

— Daar staat hij, op de commandobrug, naast den tweeden stuurman!

— Weet je het zeker?

— Volmaakt zeker!

— Hij heeft al eenige malen door zijn kijker naar ons gekeken en schijnt druk met den stuurman te praten.

— Hij zal toch geen argwaan koesteren?

— Mogelijk doet hij dat wel, zeide Raffles. Maar dat is mij onverschillig zoolang hij maar niet weet, dat deze boot aan Lord Aberdeen toebehoort. En dat zal hij wel niet, nu de naam is weggeschilderd. Ik ben niet de eenige in Engeland, die een motorboot van dezen vorm bezit.

Gedurende dit korte gesprek was de boot het groote Fransche schip reeds voorbij gevaren en konden de drie mannen duidelijk het gejuich hooren, dat aan boord van de pakketboot door de opvarenden werd aangeheven, onder wie zich blijkbaar vele Engelschen bevonden, wier sportieve aard boven was gekomen.

Een kwartier later hadden zij de pakketboot reeds bijna uit het gezicht verloren en konden zij er niets meer van zien dan een zwarte rookpluim, die scherp tegen den lichtblauwen hemel afstak.

Reeds doemde in de verte als een grijze nevel de Fransche kust op.

— Als wij zoo door blijven loopen, Mylord, kunnen wij binnen een uur aan wal stappen, zeide Henderson.

— Zoodat wij ongeveer vijf kwartier op de mailboot zouden hebben gewonnen, merkte Brand op.

— En daar de vliegmaschine den afstand tusschen Calais en Parijs aflegt in een tijd die half uur korter is, dan die, welken de trein er over doet, zullen wij in het geheel bijna twee uur hebben gewonnen, zeide Raffles, dat is voor mannen in onzen toestand bijna een eeuwigheid.

— Alles goed en wel, zeide Brand lachend, maar wij komen midden op den dag aan en dat is nu niet bepaald de aangewezen tijd om een onderneming ten uitvoer te brengen als waarvoor wij dezen nacht uit Londen zijn vertrokken.

— Ik ben van een andere meening, zeide Raffles bedaard.

Brand keek Raffles met groote oogen aan.

— Wat wil je daarmee zeggen? vroeg hij. Je bent toch niet van plan om op klaarlichten dag je..... bezoek te brengen?

— Onder normale omstandigheden zou ik dat natuurlijk niet doen, antwoordde Raffles, maar ik moet er rekening mede houden, dat Sullivan den bewoner van het huis onmiddellijk na zijn aankomst gaat waarschuwen en hem mededeelt, dat hij binnenkort een bezoek van ongewenschte gasten kan verwachten.

— Als hij dat maar al niet telegrafisch heeft gedaan, merkte Brand op.

— Daarvoor zou hij toch den naam moeten kennen, al geef ik je toe, dat hij bijvoorbeeld zou hebben kunnen seinen: Aan de bewoners van het huis gelegen op den hoek van de Champs Elysées No. 37. Maar juist als hij dit laatste gedaan heeft, schiet er voor ons weinig anders over dan af te wijken van den weg, dien iedere inbreker met een greintje eerbied voor zich zelf tot op den huidigen dag heeft gevolgd..... dat wil zeggen, dat we overdag ons bezoek gaan afleggen.

— Ik moet zeggen dat ik nieuwsgierig ben naar de middelen die je daarvoor zult gebruiken, zeide Brand, want die kunnen natuurlijk niet gelijken op diegene, welke in normale omstandigheden van toepassing zijn.

— Ik kan je nu nog niets zeggen, mijn waarde, omdat ik het zelf nog niet weet. Ik hoop, dat de omstandigheden ons gunstig zijn, maar afstand van ons plan doe ik in geen geval, al zaten mij tien Sullivans in plaats van één op de

hielen. Hij kent mij nog niet, als hij denkt dat ik voor hem het veld ruim.

De rest van de reis werd zwijgend afgelegd.

Raffles was in diepe gedachten verzonken. Brand wachtte zich wel om hem in zijne overpeinzingen te storen, daar hij begreep, dat de Gentleman-Inbreker het plan van den aanval uitwerkte.

Om half acht voer de motorboot op de reede van Calais en tien minuten later meerden zij aan de kade vlak voor het douanekantoor. De drie mannen stapten vlug uit, teneinde de douaneren pas-formaliteiten te vervullen, die slechts korten tijd duurden, daar zij weinig bagage bij zich hadden. Toen zij het kantoor weder verlieten, wendde Raffles zich tot zijn chauffeur en zeide:

— Volg mijn aanwijzingen nu goed op, Henderson. Ik weet volstrekt niet wanneer wij terugkomen. Het kan evengoed midden in den nacht als overdag zijn en ik zal dus vrij wat van je moeten vergen. Neem je intrek in een hotel, dat zoo dicht mogelijk bij het hoofdtelegraafkantoor is gelegen en begin met nu dadelijk eenige uren rust te nemen. Je kunt ieder oogenblik een draadloos telegram verwachten, dus je moogt het hotel volstrekt niet verlaten! Als ik je zeg wat er afhangt van de wijze waarop je mijn bevelen opvolgt, zal ik er wel niets meer aan toe behoeven te voegen. Gedraag je nauwkeurig naar de aanwijzingen van dat telegram, dat is alles wat ik van je vraag.

— Gij kunt op mij rekenen, Mylord, zeide de chauffeur. Gij neemt mij dus niet mede naar Parijs?

— Neen, Henderson, je aanwezigheid te Calais is mij van veel meer nut.

— Dan zal ik mij moeten schikken, Mylord!

— Begeef je nu dadelijk naar het hotel De Roode Leeuw, dat op slechts weinige passen afstand van het hoofdpstkantoor is gelegen.

Raffles drukte den braven chauffeur de hand en verwijderde zich snel met Brand, teneinde een taxi op te zoeken.

Spoedig hadden zij er een gevonden. Zij stapten in en Raffles beval den chauffeur hem tot even buiten de stad te rijden, tot aan het begin van de vlakke, die zich voor Calais uitstrekt.

Hier stapten zij uit. Raffles betaalde den chauffeur en liep met snelle schreden de vlakke op, die hier en daar door boschjes onderbroken werd.

— Hoe laat is het nu? vroeg Raffles, toen zij een minuut of tien geloopt hadden.

— Precies twee minuten voor achten! antwoordde Brand.

— Dan moet Pinaud ieder oogenblik verschijnen, hernam Raffles.

Plotseling wees hij naar de lucht en riep:

— Daar komt hij!

Brand keek in de aangewezen richting

Zeer hoog in de lucht, ternauwernood als een klein puntje zichtbaar, dat zwart tegen het firmament afstak, naderde snel een vliegmaschine.

Het vliegtuig vloog zoo verbazend snel, dat het binnen enkele oogenblikken duidelijk zichtbaar was en de twee vrienden reeds de draagvlakken konden onderscheiden en het diepe gonzen van de schroef hoorden.

Met onvergelykelijke sierlijkheid zwierde de vliegmaschine door het luchtruim, daalde toen, beschreef eenige elegante wendingen en streek ten slotte als een zwaluw, telkens even van den grond opspringend, alsof zij een goede plek uitzocht om te dalen, op de aarde neder, nauwelijks vijftig meter van de beide mannen af.

Een man sprong uit de machine en keek om zich heen.

Het was Pinaud, de wedstrijdvlieger!

Raffles wuifde met zijn zakdoek, en de luchtheld kwam haastig toegelopen.

Toen hij zich verstaanbaar kon maken, riep hij vroolijk uit:

— Ik hoop, dat gij niet hebt gewacht, Mylord! Ik geloof waarlijk dat ik drie minuten over mijn tijd ben!

— Mijn waarde Pinaud, zeide Raffles, terwijl hij den Franschman hartelijk de hand drukte, een vlieger kan niet zoo zijn tijd afpassen als wij, gewone stervelingen! Ik dank u hartelijk, dat gij mij van dienst hebt willen zijn!

— Ik had het u beloofd, Mylord, en belofte maakt schuld!

— Kunnen wij dadelijk vertrekken?

— Onmiddellijk!

— Zoudt gij mij bij de Porte d'Auteuil kunnen afzetten?

— Welzeker! Ik kan landen op de renbaan! Het kon niet mooier!

— Laat ons dan gaan! riep Raffles uit.

De drie mannen keerden naar de machine terug.

Het was een kleine, maar zeer snelle en sierlijke tweedekker, die hoogstens drie passagiers kon vervoeren.

Raffles en Brand kropen tusschen de draden door en namen plaats in de smalle romp van het vliegtuig.

Pinaud ging op zijn plaats, voor hen, zitten, na de schroef met eenige krachtige zwaaien in beweging te hebben gebracht, waarna hij met ongelooflijke vlugheid, terwijl de machine zich reeds langzaam in beweging stelde, langs de draagvlakken liep en zich in den stuurstoel heesch.

De schroef begon sneller te draaien.

Oorverdoovend gromde de motor van ruim 1250 paardekrachten. Als een woedende orkaan gierde de zuiging van de rondwentelende schroef langs de trillende spandraden.

Toen schoot de machine, als werd zij door een reuzenhand vooruitgeworpen, plotseling naar voren..... het volgend oogenblik had zij den grond verlaten en zweefde als een adelaar trotsch en statig omhoog.

De machine vloog, den spoorweg volgend, achtereenvolgens met verbazende snelheid over de steden Acres, Lumbres, Fruges, St. Pol, Frévent, Doullens, Amiens, met haar oud bastion, dat zoovele aanvallen had moeten doorstaan, Ailly, Clairmont, het spoorwegkruispunt Creil, en ten slotte over de voorstad van Parijs, St. Denis.

Even voor de machine deze voorstad weder zou verlaten, boog zij met een sierlijke wending een weinig naar het oosten en vloog om de oude vestingwerken van de Fransche hoofdstad, tot zij de Porte d'Auteuil bereikt had.

Zij zweefde nu eenige oogenblikken boven de prachtige, nu geheel verlaten renbaan, als zocht zij een gunstige plek om te landen, en daalde toen in bevallige spiralen snel van een hoogte van duizend meter tot dicht boven den grond.

Toen schoot zij, als een havik, die zich op zijn prooi stort, eensklaps omlaag. Enkele oogenblikken huppelde het zweeftuig als een reusachtige kangeroe met geweldige sprongen over de uitgestrekte grasvlakte, om ten slotte, terwijl de schroef langzaam uitliep, als vermoeid stil te staan.

Pinaud was het eerst van zijn zetel af, en liep vroolijk naar zijn beide reizigers.

— Reizigers voor Parijs uitstappen! riep hij opgewekt. Gij zijt aangekomen, Mylord!

Raffles en Brand stapten op hun beurt uit.

— Mijn waarde Pinaud, zeide de eerste, ik zeg u hartelijk dank voor het genot dat gij ons hebt doen smaken en dat maar een gebrek heeft, en dat is dat het te kort heeft geduurd!

— Wij moeten ternauwernood anderhalf uur over het traject hebben gedaan, merkte Brand op.

— Volgens mijn chronometer een uur en zes- en twintig minuten, zeide de Fransche vlieger, niet zonder trots.

Raffles stak Pinaud de hand toe en zeide:

— Nogmaals mijn dank! Mijn tijd is thans zeer beperkt, maar als gij dezer dagen te Parijs mocht komen, dan zal het mij een eer zijn, u te mogen begroeten! Ik logeer in het Grand Hotel!

— Ik weet niet, of ik van uwe uitnoodiging gebruik kan maken, Mylord, antwoordde de Franschman, maar ik zal mij uw adres in het

cor knopen! En nu zeg ik u vaarwel! Ik heb tegen twaalf uur een afspraak met een collega te Lyon!

— En denkt gij dien ook met uw vliegmaschine te gaan opzoeken? vroeg Brand.

— Zeker, antwoordde Pinaud, terwijl hij weder achter het stuurwiel der machine plaats nam. Zoudt gij, mijnheer, zoo wendde hij zich vriendelijk tot Brand, wel zoo goed willen zijn, de schroef even aan het draaien te brengen? Ik bespaar mij dan de moeite en het gevaar, als een aap op de rijdende machine te moeten klauteren!

— Wel natuurlijk, zeide Brand. Hij trad op het zweeftuig toe, greep met beide handen de schroef en zwaaide haar eenige malen met kracht om totdat de motor aansloeg. Snel trad hij achteruit om uit de hevige zuiging van de razend snel rondwentelende schroef te komen.

Pinaud riep nog eens luid:

— Vaarwel en tot wederziens, mijne heeren!

Hij wuifde met de hand tot afscheid en schoof den grooten bril weder voor zijn oogen.

Het zweeftuig steeg snel.

Een minuut later was het reeds zoo hoog geklommen, dat de beide vrienden het nog slechts als een stip aan den hemel zagen.

Even later was het verdwenen.

Raffles had de machine peinzend nagekeken.

— Zeer snel — maar toch de helft minder snel dan mijn brave „Typhoon”, zeide hij.

— En nu..... naar Parijs!

De twee mannen liepen snel over het grasveld, bereikten de groote tribune en verlieten de renbaan.

— Ik hoorde je tegen Pinaud zeggen dat je in het Grand Hotel logeerde, zeide Brand na eenige oogenblikken. Ben je dat werkelijk van plan? Ik meende dat je in je eigen woning zou trekken?

— Dat doe ik ook! Maar dan ben ik Raffles! Als Lord Aberdeen logeer ik natuurlijk in een van de grootste hotels van Parijs! Ik moet steeds voor een alibi zorgen, dat mij in tijd van nood kan helpen, aan de nasporingen van de politie te ontkomen.

— Je hebt gelijk, zeide Brand, daaraan had ik zoo gauw niet gedacht.

Al pratende hadden zij den uitgang van de renbaan bereikt en wandelden nu naar de Rue d'Auteuil, waar zij op de electriche tram stapten, die hen naar het centrum van de hoofdstad bracht.

Bij de Cour de la Reine verlieten zij de tram, namen een auto en lieten zich naar het Grand Hotel brengen, aan den Boulevard des Capucines gelegen.

Raffles bestelde twee kamers onder den naam

van Graaf Palmhurst en zijn secretaris.

Het was nu bij twaalf. De twee vrienden gebruikten de lunch in de weelderige eetzaal van het beroemde hotel, waar zich een der aangrijpendste voorvallen uit Zola's vreeselijke boek „Nana” afspeelt, en verlieten daarna het hotel.

— Hoeveel zijn wij Sullivan nu nog voor? vroeg Brand, toen zij eenigen tijd door het drukke gewoel op de groote Boulevards hadden geloopt.

— Nog minstens twee uren, antwoordde Raffles. Wij hebben zeer snel gegeten, en nog wel

omdat wij ons werk niet met een holle maag kunnen aanvagen! Er is niets wat zoozeer den ondernemingsgeest benadeelt als een leege maag! Een inbreker die hongerig aan het werk gaat, kan zijn arbeid van te voren wel als mislukt beschouwen.

— Heb je al een plan opgemaakt?

— Ik meen tenminste iets te hebben gevonden!

— Waar gaan we nu het eerst heen?

— Naar mijn woning!

— En dan?

— Naar mijn vriend den Griek!

HOOFDSTUK V.

Een ongewenscht bezoek.

Op den hoek van den Boulevard Richelieu stapten ze opnieuw op een motorbus, die hen binnen een half uur naar de Rue Vaugirard bracht.

Dicht bij de Rue de Rennes verlieten zij het voertuig.

Raffles haalde een bos sleutels uit zijn zak en de vrienden gingen het hoekhuis binnen, nadat Raffles den slaperigen portier zijn naam, die ditmaal monsieur Buisson luidde, had opgegeven.

Met een der sleutels opende hij een deur gelijkvloersch en liet Brand binnen gaan.

Zij bevonden zich nu in een gang, die aan weerszijden twee deuren had.

Met een tweeden sleutel opende Raffles een dier deuren.

De twee mannen traden binnen.

Het vertrek, waarin zij zich nu bevonden was netjes gemeubeld en zag er uit als de mooie kamer van een klein renteniertje, die liever alles zelf opknapt, dan zich op genade en ongenade over te geven aan een dienstbode. Blijkbaar onderhield de portiersvrouw dit vertrek als de bewoner niet aanwezig was.

Ofschoon Brand onderzoekend rondkeek, kon hij niets bijzonders aan het vertrek ontdekken. Het was een kamer zooals men er in deze buurt honderden vond.

— Ik zie je wel rondkijken, Brand, merkte Raffles glimlachend op, maar ik betwijfel of je wel iets zou vinden zonder mijn voorlichting!

— Inderdaad, zeide Brand. Ik kan niets bijzonders ontdekken! Het ziet er uit als het kamertje van een klein renteniertje.

Onder het spreken had Raffles een deur geopend, en nu zag Brand in een klein vertrekje, dat blijkbaar als slaapkamer dienst deed.

— En nu moet je eens heel goed luisteren, zeide Raffles.

Brand luisterde met de grootste aandacht.

— Hoor je niets? vroeg Raffles na eenige oogenblikken.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niets opmerk!

— Misschien ligt het wel aan het straatrumoer... om je de waarheid te zeggen hoor ik nu ook niets! Ga eens met je oor op den vloer liggen!

Brand ging op zijn buik liggen en legde zijn oor op den grond.

Even later stond hij op en zeide:

— Ja, nu heb ik het gehoord!

— En wat was het?

— Het kabbelen van water!

— Juist! Je hebt het water hooren ruischen dat onder het huis doorstroomt en dat door een van de talrijke onderaardsche kanalen vloeit, die den bodem van Parijs doorkruisen!

— Dit is dus een tak van het beroemde riool van Parijs!

— En wel een zeer voorname tak, die rechtstreeks naar de Seine loopt!

— Komt het meer voor, dat men dit onderaardsche water kan hooren stroomen?

— Zeker, maar toch niet dikwijls. De kanalen loopen op een meter of tien onder den grond en stijgen slechts op enkele plaatsen iets meer. Ik heb je trouwens al verteld dat dit een bijzonder geval is, en dat dit huis het eindpunt

vormt van een onderaardsche gang. Het is volstrekt niet zoo vreemd, dat men hier het ruischen van het water duidelijk kan hooren. Als ik in den kelder afdaal, is het al veel duidelijker te vernemen, en sta ik eenmaal in de onderaardsche gang, dan klinkt het voortstroomen van het rioolwater zoo krachtig alsof men zich in de Catacomben zelve bevond! Ga mee, dan zal ik het je toonen, want jij moet de plaatselijke gesteldheid van de woning even goed kennen als ik, voor het geval wij ons in veiligheid moeten brengen!

De twee mannen gingen de kamer weder uit, liepen de gang ten einde en daalden de smalle steenen keldertrap af, nadat Raffles een zorgvuldig verborgen deur had geopend met behulp van een zonderling gevormden sleutel, die in niets op de gewone sleutels van den tegenwoordigen tijd geleek.

In den kelder ontstak Raffles zijn zaklantaarn en zocht op den vloer rond, tot hij een ring had gevonden, waaraan hij uit alle macht trok, tot hij een houten luik geopend had, waaronder een tweede trap zichtbaar werd.

Brand kon zien, dat de trap zeer oud moest zijn. De treden waren uitgesleten, en de steenen die de trap vormden, waren geheel verweerd.

Een bedompte grondlucht kwam hen tegemoet.

Zij daalden dertig treden af, en steeds werd het geruisch van het snel voortstroomende water duidelijker verneembaar.

Eindelijk stonden zij beneden.

Brand keek verbaasd om zich heen.

— Het is een waar onderaardsch hol! riep hij uit. Hoe is het mogelijk dat men dit niet eerder ontdekt heeft!

— Ten eerste, omdat niemand zich de moeite gegeven heeft, er onderzoek naar te doen, en ten tweede omdat dit oude, vervallen huis lange jaren onbewoond is geweest, antwoordde Raffles kalm. De eigenaar is een echte vrek, die niet te bewegen was, de noodige herstellingen aan te brengen. En daar het huis bovendien op een zeer spits toeloopenden straathoek is gelegen en de kamers dus een ongelukkigen vorm hebben, wilde niemand het huren. Juist die omstandigheid was voor mij reden genoeg om er in te trekken waarbij ik mij uitgaf voor een rentenier uit de provincie, die hier een pied-à-terre wilde hebben! Verder moet je bedenken, dat ik naar die onderaardsche gang *zocht*. Ik wist namelijk uit stoffige, eeuwenoude archieven, dat kloosterbroeders in een grijs verleden hier in de buurt een geheime schuilplaats hadden, en ik redeneerde, dat die schuilplaats niets anders kon zijn, dan een gang onder den grond, die in verbinding moest staan met den vestingmuur rondom de stad. Maar ik beken, dat het mij

heel wat moeite heeft gekost, om de goede plek te vinden! Ik heb wel vier huizen bewoond en afgezocht voor ik het goede..... voor ik dit huis gevonden had!

— De ingang van de onderaardsche tunnel was zeker goed verborgen?

— Voortreffelijk! Maar ik gaf het niet op, daar ik begreep, dat het geraas van het rioolwater onmogelijk zoo sterk kon zijn als de aardkorst om de een of andere reden hier ter plaatse niet dunner was..... en dat was alleen mogelijk, als boven dat riool een gang was gegraven. Ik vond na lang zoeken een plek van den kelder-muur, die een hollen klank gaf. Daar begon ik mijn graafwerk. Ik stak den muur door en vond de trap die wij zoeven zijn afgedaald.

— Toen bereikte je dit hol....

— En die omstandigheid maakte het mij duidelijk, dat ik op den goeden weg was!

— Was het hol overal afgesloten?

— Ja, en dat was lastig genoeg! Het duurde een volle week, voor ik de geheime deur, van zeer zwaar eikenhout gemaakt, had gevonden, die toegang tot de tunnel verleende. Zij was onder een dikke leemlaag verborgen en niets verried haar aanwezigheid. Maar door geduldig den muur op talrijke plaatsen af te krabben en telkens te kloppen vond ik ten slotte wat ik zocht.

Onder het spreken waren zij door het hol geloopt, dat ongeveer twintig bij veertig meter mat.

— Waarom zouden de monniken dit hol zoo groot hebben gemaakt? vroeg Brand onder het loopen.

— Ik vermoed dat zij hier hun geheime bijeenkomsten hielden, antwoordde Raffles. En zelfs denk ik, dat dit hol oorspronkelijk nog veel grooter is geweest, maar dat in den loop der tijden een gedeelte is ingestort. Je zult wel weten, dat dergelijke onderaardsche hollen in de middeleeuwen niets bijzonders waren!

— Dat is zoo! Is dat de deur?

Brand wees op een zware, eikenhouten deur, met half door de vocht verteerde, ijzeren bouten beslagen, die zich nu voor hen in den muur opende.

— Ja! En als we eenmaal die deur door zijn, kunnen we bijna een vol uur loopen, voor we den uitgang bereikt hebben.

— Loopt die gang recht door?

— Zoo goed als, tenminste! Hier en daar maakt zij een flauwe bocht, maar de hoofd-richting is een bijna volmaakt rechte lijn, dat spreekt ook vanzelf, als je bedenkt dat de vluchtende monniken zoo spoedig zij maar konden uit de voeten wilden komen! En nu ik je de inrichting van het huis heb laten zien, zullen we Karapoulos eens gaan bezoeken!

— En als zijn woning al eens door de politie omsingeld is?

— Dan zullen twee zulke nette lieden als wij er toch wel toegang krijgen, zeide Raffles met uitgestreken gezicht.

— Je hebt zeker een plan, dat je me nu nog niet wilt zeggen, hernam Brand. Maar ik vrees, dat deze onderneming ons duur te staan kan komen, als Sullivan den Griek gewaarschuwd heeft en deze op zijn beurt de politie op de hoogte heeft gebracht van het gevaar dat hem boven het hoofd hangt.

— Als het gevaar inderdaad dreigend mocht blijken, zóó dat wij moedwillig onzen eigen ondergang zouden bewerkstelligen door het te trotseeren, dan is het nog tijd genoeg, ons bescheiden terug te trekken, zeide Raffles kalm. Maar zoover zijn we nog niet!

Brand zweeg.

Hij begreep, dat Raffles een plan uitbroedde, dat hij nog niet kon of wilde mededeelen, en hij was er de man niet naar, den man dien hij boven alles ter wereld achtte, vragen te stellen, die deze blijkbaar liever niet beantwoordde.

De beide mannen stegen de twee trappen weder op, nadat Raffles zorgvuldig ieder spoor van hun aanwezigheid had verwijderd, en alle deuren met de grootste zorg had gesloten.

Daarop traden zij de slaapkamer weder binnen.

Raffles opende een geheim vak in den muur en haalde daar eenige voorwerpen uit, die hij in zijn binnenzak stak, benevens eenige kledingstukken, pruiken en andere vermommingen.

— Je bent hier reeds goed voorzien, zeide Brand bewonderend.

— Dat moet ik wel! Dit is als het ware een „zuster-filiaal” van mijn geheime bergplaatsen te Weenen, Berlijn, Boedapest, Amsterdam, Christiania, Madrid, Rome en Petersburg! Je begrijpt, dat het niet altijd mogelijk is, zich in een vreemde stad afgedragen kleeren aan te schaffen of wel uniformen, livreen, enz., zonder dat dit argwaan wekt! Ik mag zeggen, dat ik de moderne talen vloeiend spreek, maar toch zou een achterdochtig politiemann aan mijn accent allicht kunnen hooren dat ik geen landsman van hem ben! Daarom heb ik op mijn reizen langzamerhand een geheele garderobe in alle hoofdsteden van Europa weten aan te leggen, die mij van het grootste nut is!

— Daar heb ik ervaring van! riep Brand uit. En ga je je nu vermommen?

— Ja, en ik verzoek je, hetzelfde te doen!

— Waarop moet ik gelijken?

— Op een Engelsch detective!

— En jij?

— Op een anderen Engelschen detective!

— En gaan we in die vermomming naar Karapoulos?

— Juist!

Er scheen een licht voor Brand op te gaan. Hij keek Raffles met schitterende oogen aan, maar weerhield de vraag, die op zijn lippen zweefde.

— We zijn dus Engelsche detectives! Mooi zoo! Maar als we als zoodanig optreden.... heb je dan legitimatie-kaarten.... een penning.... een aanstelling?

— Van dat alles ben ik voorzien, antwoordde Raffles bedaard. Hier zijn de voorwerpen in kwestie!

Hij wierp eenige penningen, paperassen en kaarten op tafel.

Brand nam ze op, en wierp er een blik op.

Na eenige oogenblikken, nadat hij Raffles bewonderend had aangezien, zeide hij:

— Ik denk steeds, dat ik nu toch wel al je geheimen ken, en je slimmè uitvindingen doorzie.... en telkens moet ik mezelf bekennen, dat ik er nog ver van af ben, je geheel te doorgronden! Die papieren zouden zelfs door een echten rechercheur niet dan met de grootste moeite als valsch herkend worden! Zij zijn zoo voortreffelijk nagemaakt, dat zelfs Sullivan er zich in zou vergissen!

— Ze zijn niet nagemaakt, zeide Raffles kalm.

— Wat zeg je? Hoe ben je er dan aangekomen?

— Ik heb ze aan een paar politie-mannen onroofd en hun namen eenvoudig uitgewischt en vervangen door een onduidelijk geschreven naam, die even goed Johnston als Brown of White kan voorstellen.

— Lang geleden?

— Veertien dagen!

— Ik heb er maar één woord voor.... het is ongelooflijk!

— Dank je, zeide Raffles droog. En laat ons nu maar wat voortmaken, want onze voorsprong op Sullivan wordt al veel kleiner en het zou niet bepaald aangenaam zijn, als de inspecteur ons daar ten huize aantrof, terwijl wij bezig zijn den Griek te ontlasten van eenige contanten, die hij toch niet weet te gebruiken, en die hij op afschuwelijke wijze gewonnen heeft.

De beide mannen zetten zich ieder voor een klein tafeltje en vermomden zich in enkele minuten zoo voortreffelijk, dat niemand in hen de twee deftige heeren zou hebben herkend die zoo even het huis waren binnen gegaan. Zoodra zij gereed waren, sloot Raffles met de meeste zorg alle deuren en geheime vakken. Daarop verlieten zij het huis door de tweede deur, die in de Rue de Rennes uitkwam, zonder dat de portier hen had zien vertrekken.

HOOFDSTUK VI.

Sullivan aan het werk.

Terwijl dit alles voorviel zaten Sullivan en zijn beide helpers, White en Smithson, in den sneltrein die hen naar de Fransche hoofdstad voerde.

Zij waren Amiens reeds gepasseerd, en nog had de inspecteur geen woord gesproken.

Zijn metgezellen, die reeds meermalen de groote kunde en de scherpzinnigheid van hun chef hadden kunnen bewonderen, wachtten zich wel, zijn overdenkingen te storen.

Een diepe rimpel had zich over het hooge voorhoofd van den inspecteur gegroefd, en hij streek zich herhaaldelijk met de krachtige hand over de oogen, terwijl hij telkens opnieuw een blik wierp op het stukje papier, dat Baxter voor een vodje zonder beteekenis had aangezien, maar waarvan hij dadelijk het gewicht had begrepen.

Eindelijk hief Sullivan het hoofd op en zeide tot de twee detectives:

— Smithson en White — ik heb juist jullie beiden medegenomen omdat ik een paar sterke en moedige mannen noodig heb! Ik geloof, dat wij een zware taak te verrichten zullen krijgen! Zooals ik jullie al in het kort heb gezegd, ben ik ervan overtuigd, dat wij hier op het spoor zijn van niemand minder dan John Raffles, den man, naar wien de justitie in ongeveer alle landen van Europa zoekt, zonder hem te kunnen vinden. Jullie begrijpt, welk een eer het voor onze politie en zelfs voor ons geheele land zou zijn, als wij er in konden slagen, dien geheimzinnigen man te arresteeren!

— Dat zou het zeker, mijnheer, zeide White.

— Maar laten wij tevens die taak vooral niet te licht opvatten, want ik moet toegeven, dat wij met een man te doen hebben die in schrandtheid niet alleen niets voor ons onderdoet, maar door zijn jarenlange ondervinding een voorsprong op ons heeft, dien wij niet zoo gemakkelijk zullen inhalen!

— Als wij er maar een flauw idee van hadden, wie die Raffles eigenlijk is, en onder welk mom hij zich in de groote wereld pleegt te bewegen, mijnheer, zeide Smithson. Dat zou ons als een heel eind op streek helpen!

— Maar beste Smithson — als we dát wisten, dan hadden wij hem toch direct beet! riep Sullivan uit. Zijn kracht schuilt juist hierin, dat niemand ook maar het geringste vermoeden

heeft, wie die geheimzinnige Raffles inderdaad is!

— Hebt gij eenige hoop, dat wij hem te Parijs zullen betrappen, mijnheer? vroeg White.

— Dat heb ik zeker!

— Hebt gij den bewoner van het huis aan de Champs Elysées telegrafisch gewaarschuwd?

— Zeker! Ik heb, daar ik niet wist door hoeveel personeel het huis bewoond wordt, mijn telegram gericht tot den portier van het huis, opdat hij alle bewoners zou kunnen waarschuwen, ofschoon het zoo goed als zeker is, dat de inbraak gelijkvloersch zal plaats hebben. Dat meen ik uit deze teekening te mogen opmaken.

— Maar als de bewoners gewaarschuwd zijn, dan zal Raffles het niet wagen, zijn plan ten uitvoer te leggen, en kunnen wij hem dus ook niet arresteeren! merkte Smithson op.

— Ik heb in mijn telegram den raad gegeven, zoo min mogelijk te laten blijken, dat men op zijn hoede is, en alleen 's avonds een aantal detectives in huis te nemen, zonder dat dit opvalt.

— Maar zou Raffles, door het verliezen van het plan, al niet reeds zelf gewaarschuwd zijn en de geheele onderneming laten varen, tot de kust weer veilig is? vroeg White.

— Dat is natuurlijk wel mogelijk, maar dan moeten we aannemen, dat hij ook weet, of althans vermoedt, dat het verloren papiertje juist in handen van de politie is geraakt! hernam Sullivan. Wij kunnen dus alleen maar hopen, dat hij aan zoiets niet denkt!

— Denkt gij dadelijk naar het huis aan de Champs Elysées te gaan?

— Ja, dat wil zeggen, als ik eerst in de groote hotels navraag naar de pas aangekomen reizigers heb gedaan!

— Dus gij gelooft werkelijk, dat Raffles zijn plan niet alleen niet heeft opgegeven, maar ons zelfs vooruit zou zijn? vroeg White.

— Dat zou mij volstrekt niet verwonderen! antwoordde Sullivan. De daad was in ieder geval nog niet volbracht, anders zou de dader niet meer met den plattegrond van het huis in zijn zak loopen, dat hij met zijn bezoek denkt te vereeren. En er moet hem, nu hij het eenmaal verloren heeft, veel aan gelegen zijn, zijn plan zoo spoedig mogelijk ten uitvoer te brengen, daar

hij er op moet rekenen, dat de politie het pa-piertje vroeg of laat toch in handen kan krijgen.

— Dat is waar!

Sullivan keek eenige oogenblikken in gedach-ten voor zich uit.

Toen zeide hij plotseling:

— Hebt gij op die zeer snelle motorsloep ge-let, die ons op het Kanaal is voorbij gevaren?

— Zeker, mijnheer, antwoordde Smithson. Het was een prachtige boot, en zoo snel als een torpedojager!

— Dat mag zoo zijn, maar het bootje beviel mij in het geheel niet!

— Hoezoo, mijnheer? vroeg de detective verbaasd.

— Dat kan ik niet zoo onder woorden bren-gen! Het was louter een ingeving die mij zeide, dat die snelvarende boot niet alleen voor ver-maak zoo ijlings het Kanaal overstak!

— Gij wilt toch niet zeggen....

— Ik wil niets zeggen! Ik vermoed alleen maar! En vermoedens zijn voor een politieman dikwijls meer waard dan zekerheden. Ik kan mij niet goed begrijpen wat een nog zoo vurig sportman op zulk een buitensporig uur op het Kanaal uitvoert!

— Hebt gij de opvarenden door uw kijker herkend?

— Volstrekt niet! Ook de kapitein wist hen niet thuis te brengen, en dat vond ik vreemd genoeg, want de kapiteins van de booten die dag aan dag sedert jaren op de Fransche kust varen, leeren langzamerhand alle eigenaren van groote motorbooten kennen, en zeker als zij zoo buitengewoon snel zijn als deze, die het noodig had geoordeeld, haar naam te verbergen.

— Had zij geen naam? vroeg White, nu ook achterdochtig geworden.

— Neen, die was blijkbaar overgeschilderd, en dat nog niet lang geleden, want ik kon door mijn sterk vergrootenden kijker duidelijk het on-derscheid tusschen het hout van de boot en de verf van den overgeschilderden naam zien!

— Ja, dan moet ik u toegeven, dat er kans is, dat onze man werkelijk met die boot is over-gestoken, en dan heeft hij ook een voorsprong van minstens anderhalf uur op ons!

— Dat kan mij niet zooveel schelen, hernam Sullivan. Want Raffles mag een ondernemend man zijn.... zóó brutaal zal hij wel niet zijn, op klaarlichten dag een inbraak te plegen in een der deftigste wijken van Parijs, in een huis, waar zich dus een vrij groot aantal bedienden bevindt!

— Ik mag het lijden, mijnheer! zeide Smith-

son. Maar naar wat ik al van dien Raffles ver-nomen heb, is hij tot alles in staat!

Zoo bleven de drie Engelsche politie-mannen nog eenigen tijd doorpraten, tot de trein het Gare de l'Ouest binnenreed.

Sullivan en zijn metgezellen stapten uit, en namen een auto, nadat de inspecteur per tele-foon kamers besteld had in het Grand Hotel.

In hetzelfde hotel dus, waar Raffles en Brand hun intrek hadden genomen!

Langs de Rue de Lafayette en de Rue de Montmartre bracht de auto de drie mannen naar het hotel, waar de portier hen ontving met de mededeeling, dat zij er goed aan hadden ge-daan, reeds op het station kamers te bepreken, daar het geheele, weelderige hotel van onder tot boven vol was!

Sullivan en zijn makkers gingen zich een weinig verfrisschen en dadelijk daarop maakte de eerste zich aan den eigenaar bekend, die nu niet bepaald in de wolken scheen over deze mededeeling, dat hij drie Engelsche detectives onder zijn dak herbergde.

Op verzoek van den inspecteur liet hij hem echter het vreemdelingenboek zien, waarop se-dert dien ochtend een vijftigtal namen waren bijgeschreven.

Sullivan liep de lijst snel door.

Toen haalde hij teleurgesteld de schou-ders op.

— Ik had ook moeten bedenken, dat ik wel groot geluk zou hebben gehad, als ik in het eerste het beste hotel maar dadelijk mijn man gevonden had, zeide hij.

— Nog hiervan gezwegen, mijnheer, dat de man dien we zoeken, wel niet zijn eigen naam in het vreemdelingenboek zal hebben geschre-ven! merkte White op.

— Natuurlijk! Maar hij kon hebben geschre-ven: Graaf die en die met twee bedienden of iets dergelijks.... want gij herinnert u, dat de mannen in de motorboot drie in getal waren! Enfin, ik zal den moed niet zoo spoedig laten zinken en van hier per telefoon ook in andere hotels informeeren.

Sullivan deed dit dan ook, na zich overal bekend te hebben gemaakt als inspecteur der Londensche politie.... zonder het minste resul-taat, zooals te begrijpen is!

Met dit onderzoek was hij een uur kwijt ge-raakt en toen hij besloot, zich naar het huis van de Champs Elysées te begeven, had hij niet an-ders uitgevonden dan den naam van den be-woner Karapoulos.

HOOFDSTUK VII.

Een brutaal stukje.

Raffles en Brand hadden, zoodra zij het huis in de Rue Vaugirard verlaten hadden, een taxi aangeroepen, die hen tot aan de Place de la Concorde bracht.

Daar stapten zij uit en zonden den chauffeur weg.

Iemand, die niet wist wie zij waren, zou hen inderdaad voor niets anders hebben aangezien, dan voor twee Engelschen en wel voor militairen of beambten van de politie. Hun glad geschoren gezicht, waarop slechts twee kleine bakkebaarden prijkten, stond streng en afgemeten en zij liepen zooals de Parijzenaars zich voorstellen, dat Engelsche beambten loopen, dat wil zeggen, alsof zij een lantarenpaal hadden ingeslikt.

— Ik behoef je zeker niet te vragen of je de woning van onzen vriend Karapoulos weet te vinden, zonder naar den weg te vragen, merkte Brand op.

— Daar kun je gerust op zijn, antwoordde Raffles. Ik zou het huis desnoods in donker weten te vinden, al brandde er geen lantaarn in geheel Parijs. Dat spreekt ook wel van zelf, want ik heb als zijn bediende herhaaldeijk boodschappen moeten doen en dat is nog pas kort geleden!

Onder het spreken waren zij snel den wereldberoemden weg in de richting van de Place de l'Etoile opgelopen.

Toen zij de Rue de la Boétie passeerden sloeg het op een naburige kerkklok één uur.

— We mogen er prat op gaan, dat we niet getreuzeld hebben, merkte Brand lachend op. Om vijf uur in den ochtend uit Dover vertrokken en om een uur op de Champs Elysées te wandelen, is een kunststukje, dat niet velen ons zullen nadoen!

— Tenzij men reeds te Dover over een vlieg-machine beschikt, antwoordde Raffles, want dan zou men de reis nog wel in een paar uur minder kunnen doen. Maar daar is het huis van onzen man! Ik verzoek je nu om niet te vergeten dat je een Engelsch detective bent en je als zoodanig te gedragen! Verder zal ik je wel niet behoeven te zeggen, dat je je over volstrekt niets verbazen mag, wat je mij ook hoort zeggen of ziet doen.

— Dat behoef je mij niet nog eens in het bijzonder mede te deelen, zeide Brand glim-

lachend. Ik ben er langzamerhand aan gewend dat je de dingen heel anders doet dan een gewoon mensch en ook meestal anders dan ik verwacht! Wees gerust, ik zal me over niets verwonderd toonen.

— Zooveel te beter! Je hebt je revolver in je zak, hoop ik?

— Geladen en wel.

— De stalen handboeien?

— Zitten in mijn rechter zak.

— De chloroform-doek? vroeg de ander weer.

— Bevindt zich veilig in mijn linker zak.

— Dan is alles in orde, en hebben wij niets anders te doen dan op een weinig goed geluk te hopen!

— Zijn er veel bedienden in huis?

— Er waren er, toen ik den Griek zoo ijverig diende, een viertal, buiten mijzelf gerekend. Dat wil zeggen een dienstmeisje, wat de Franschen een femme de chambre noemen, een maitre d'hotel, dien wij Engelschen als butler aanspreken, een kamerdienaar en een valet de pied, die ook chauffeursdiensten moet verrichten. Wat mij betreft, ik moest zilver poetsen, aan tafel bedienen en de bel naloopen!

— Maar dat zijn er niet weinig, riep Brand uit, niet zonder eenige ongerustheid te laten blijken.

— Dat is zoo, maar ik zal wel kans zien er een paar te doen verdwijnen als ik het noodig acht.

— Zou Karapoulos op dit oogenblik thuis zijn, denk je?

— Dat denk ik haast wel. Het is het uur van de lunch en de Griek was, tenminste in mijn tijd, niet gewend om buitenshuis te dejeuneren.

Op dit oogenblik waren zij den hoek van de Rue de Boétie genaderd.

Daar verhief zich een prachtig huis van drie verdiepingen, opgetrokken uit groote blokken natuursteen. Aan de zijde van de zooeven genoemde straat bevond zich de vrij groote tuin, omringd door een hoogen steenen muur, van boven voorzien van een dubbele rij scherpe ijzeren punten.

Raffles wees er glimlachend op.

— Zooals je ziet, zeide hij, is onze vriend niet zeer gerust wat betreft de kans dat men eens een onderzoek in zijn brandkast zal komen

instellen en heeft hij zich tegen ongewenschte visite trachten te wapenen. De brave man heeft daarbij vergeten, dat niet alle inbrekers den weg over een muur zoeken en bij wijze van uitzondering ook wel eens de voordeur gebruiken om binnen te komen.

Hij trad regelrecht naar de loge van den portier, die zich even voorbij de fraaie koetspoort bevond en gaf den man een kaartje, waarop met sierlijke letters gedrukt stond: James Sullivan, Inspecteur der Londensche politie.

Brand kreeg hier de eerste gelegenheid om zich te verbazen, maar hij wachtte zich wel door eenig teeken zijn verwondering te laten blijken.

In het Fransch, maar met een sterk Engelsch accent zeide Raffles:

— Goede vriend, kunt gij mij zeggen of mijnheer Karapoulos op dit oogenblik thuis is?

— Jawel, mijnheer, antwoordde de man, maar ik betwijfel zeer of hij u zal kunnen ontvangen, want hij moet op dit oogenblik aan het dejeuner zitten.

— Dat kunt gij aan mij over laten, zeide Raffles, ik ben er zeker van, dat de bewoner van dit huis mij onmiddellijk zal ontvangen als hij dit kaartje heeft gezien. Wees zoo goed het hem onmiddellijk te doen overhandigen.

De portier keek de beide bezoekers aandachtig aan.

— Ik kan wel denken, waarvoor gij komt, mijnheeren, zeide hij. Mijnheer Karapoulos heeft dezen ochtend een telegram ontvangen, waarvan hij geheel ontdaan is. Hij heeft daarop naar de recherche getelefoneerd en ook gesproken over de politie te Londen.

Raffles had Brand gedurende deze woorden snel in de zijde gestompt.

Daarop hernam hij, koel en afgemeten, zooals het een Engelsch politieman betaamt:

— Ik zal deze zaak wel met den huiseigenaar zelf bespreken. Wees nu zoo goed te doen wat ik u verzocht heb.

De portier drukte op een electriche bel onder het bereik van zijn hand en er verscheen een liftjongen, wien hij het kaartje ter hand stelde.

De man scheen wel wat teleurgesteld, dat de twee Engelsche detectives niet meer wilden loslaten, en zeide brommende:

— Gij kunt den liftjongen volgen, mijnheer. Mijnheer Karapoulos bevindt zich thans in de eetzaal, die op de eerste verdieping is gelegen.

Raffles, die dit waarschijnlijk minstens even goed wist als de portier zelf, gaf geen antwoord en volgde den jongen in zijn groene, nauwsluitende livrei met de zwaar vergulde knopen.

— Glimt en schittert alles in het huis zoo van den Griek? vroeg Brand onder het loopen.

— Alles, antwoordde Raffles. De vent weet

eenvoudig niet wat hij met zijn geld moet beginnen. En juist omdat ik hem zoo gaarne van deze beslommingen wil bevrijden, zijn wij op het oogenblik hier.

Zij waren een breede, marmeren trap opgelopen, bedekt met een wijnrooden looper, waarin hun voeten tot aan de enkels wegzakten.

Zij stonden nu op een groot portaal, waarop zich aan weerszijden breede deuren bevonden.

De liftjongen wendde zich tot de beide bezoekers om en verzocht hen eenige oogenblikken te wachten, waarop hij, steeds met het kaartje in zijn hand, een deur binnen trad.

— Je hebt dien kwajongen niet gerekend bij het personeel, Edward, zeide Brand, zoodra de knaap verdwenen was.

— Ten eerste was hij er niet, toen ik hier mijn diensten verrichtte, en ten tweede geloof ik niet, dat hij in persoonlijken dienst staat van den Griek, maar wel in dien van den portier.

— Dat mag ik lijden, want zulke watervlugge rekels zijn menigmaal meer te vreezen dan volwassen menschen.

Op dat oogenblik kwam de liftjongen weder terug.

Hij wilde den bezoekers iets mededeelen, maar had er zelfs den tijd niet toe zijn mond te openen want vlak achter hem verscheen in de deuropening een zonderling personage, dien Raffles onmiddellijk herkende als zijn voormaligen meester en wiens aanblik Brand in iedere andere omstandigheid een glimlach zou hebben afgeperst.

Karapoulos was buitengewoon dik, wat ieders recht is, maar hij overdreef dit in zoodanige mate, dat men niet dan met inspanning kon zien waar zijn lichaam eindigde en zijn ledematen begonnen. Hij geleeke een vormlooze klomp vleesch, door een zonderlinge gril van de natuur geplaatst op een paar korte, buitengewoon kromme beenen, die hem noodzaakten op den binnenkant van zijn voeten te loopen.

Zijn verbazend dik hoofd was geen oogenblik in rust en schommelde op zijn romp heen en weder als een schip op een onstuimige zee. In zijn dikke, met ringen overlade vingers, uiteen gespreid als de vinnen van een zeehond, hield hij zijn servet, en zijn van vet glimmende lippen bewezen, dat hij midden onder het eten was opgestaan om zijn bezoekers te ontvangen.

Brand had bij zijn avonturen met Raffles al menigmaal vreemde gezichten gezien, maar naderhand vertelde hij zijn vriend, nooit te hebben kunnen gelooven, dat iets dergelijks onder de zon bestond. Het zou moeilijk vallen het gelaat van den Griek getrouwelijk af te schilderen; het geleeke nog het meest op een pompoen, zooals men die wel eens uitholt om er van binnen

een kaarsje in te zetten. Zijn zeer kleine neus ging schuil tusschen een paar ontzaglijke wangen, die hij telkens om een onnaspeurlijke reden opblies tot een omvang van een dier ballonnetjes waarmede de kinderen zich vermaken.

Boven die wangen loerden een paar kleine varkensoogjes, die onrustig rondwaarden en nooit langer dan enkele seconden op het zelfde punt gevestigd waren.

Pas veel later had Brand, die in waarheid als door den donder getroffen stond bij het aanschouwen van dit zonderlinge wezen, een vergelijking gevonden, die eenigszins weergaf, wat hij op dat oogenblik had gevoeld:

Karapoulos, zoo zeide hij, geleek op een dier tuimelaartjes zonder voeten, waarin men een weinig lood heeft gegoten, en die zich telkens van zelf weder oprichten als men ze tracht om te gooien.

Terwijl Brand, nog niet bekomen van zijn verbazing, den Griek aanstaarde, die niet veel grooter was dan de liftjongen, nam Raffles hofelijk den hoed af en zeide:

— Mijnheer Karapoulos, het doet mij leed dat ik u onder het middagmaal kom storen, maar de zaak kan geen uitstel velen, zooals gij zelf zult inzien, zoodra ik u op de hoogte heb gebracht. Gij hebt immers mijn telegram ontvangen?

— Ik heb het ontvangen, mijnheer Sullivan, antwoordde Karapoulos met bevende lippen, terwijl hij zijn servet zenuwachtig verfrommelde.

— Hebt gij de politie van de Fransche hoofdstad gewaarschuwd? vroeg Raffles.

— Dat heb ik!

— En wat heeft zij geantwoord?

— Dat zij dezen nacht eenige gewapende rechercheurs in mijn woning zal plaatsen! O, mijnheer Sullivan! barstte hij plotseling uit, terwijl hij zijn servet liet vallen en met zijn dikke glimmende vingers de lapellen van Raffles' jas beetgreep, dat mij dit nu nog moet overkomen.

— Mijnheer, antwoordde Raffles dood kalm, er is u nog niets overkomen! Dit ten eerste! En voorts verzeker ik u, dat zelfs de aanzienlijkste personen in den lande, hoogst achtenswaardige menschen, niet gevrijwaard zijn tegen een bezoek van inbrekers! Ik ben sedert lange jaren bij de Londensche politie werkzaam en ik kan u verzekeren, dat alle dieven en moordenaars een treffende onpartijdigheid aan den dag leggen bij het kiezen van hun slachtoffers. De hoofdzaak voor deze categorie medeburgers is, dat de lieden, bij wie zij hun bezoeken afleggen, rijk met aardse goederen bedeeld zijn en dat is, wanneer mijn inlichtingen juist zijn, bij u toch wel het geval.

— Men overdrijft, mijn waarde heer Sullivan, riep de Griek met sidderende stem. Ik bezweer u dat men overdrijft! Ik ben een welgesteld man, maar rijk ben ik volstrekt niet. Zie toch dit eenvoudige huisje eens aan, waarin ik woon. Een daglooner heeft het beter!

— Dan schijnen de daglooners in Frankrijk niet te beklagen te zijn, mijnheer Karapoulos, hernam Raffles droog. Ik voor mij zou met deze woning zeer wel tevreden zijn, ofschoon ik mij niet te beklagen heb over het traktement, dat mij wordt uitgekeerd. Maar laat ons ter zake komen: Hebt gij zelf reeds maatregelen genomen?

— Wat zou ik voor maatregelen genomen hebben, mijnheer Sullivan? jammerde de Griek, terwijl hij zenuwachtig met zijn korte, kromme beentjes trappelde. Gij moet bedenken, dat ik geheel in de war ben door dit vreeselijk avontuur.....

— Dat nog niet heeft plaats gehad! vulde Raffles onverstoort den zin aan.

— Maar dat zal plaats hebben, mijnheer, kreet het dikke mannetje, met een tragisch gebaar zijn rolronde armen ten hemel heffende.

— Tegen het noodlot zijn wij geen van allen bestand, mijnheer Karapoulos, zeide Raffles kalm. Als gij bestolen moet worden, dan zult gij ook bestolen worden, al zoudt gij hier een heel regiment infanterie met een batterij veldgeschut opstellen. Een weinig fatalisme, mijn waarde heer, wat ik u verzoeken mag. En wees nu zoo goed mij voor te gaan naar uw vertrekken, opdat ik mij kan overtuigen van de plaatselijke gesteldheid. Ik hoop met de Fransche politie te kunnen samenwerken en niets zal mij liever zijn dan haar te helpen den gevaarlijken boosdoener in handen te krijgen, naar wien de politie van geheel Europa reeds sedert jaren tevergeefs zoekt.

De dikke Griek wilde zijn servet oprapen, maar gaf deze poging onmiddellijk op, daar hij evengoed had kunnen probeeren de sterren van den hemel te plukken.

Hij slaakte een kermenden zucht en ging zijn bezoekers voor naar een met overdadige weelde ingerichte ontvangzaal.

— Hebt gij veel zilver in huis? vroeg Raffles onverschillig, terwijl hij het vertrek met een snellen blik nauwkeurig opnam.

— Het is maar wat gij veel noemt, mijnheer Sullivan. Ik ben een eenvoudig man, die zeer ingetogen leeft. Als ik zeg, dat ik voor een half miljoen francs tafelzilver in mijn huis heb, ben ik zeker, te overdrijven.

— Het is een bagatel, zeide Raffles, om wiens lippen een onmerkbaar glimlach speelde.

— Nietwaar? vroeg Karapoulos gretig. Het

is de moeite niet waard om er over te spreken en ik kan mij met den besten wil niet voorstellen wat een inbreker hier komt zoeken.

— Hebt gij juweelen? vroeg Raffles weder.

Karapoulos krabde zich achter de ooren, alsof het hem de grootste moeite kostte, het zich te herinneren.

— Ik geloof haast van wel, mijnheer Sullivan.

— Waarde heer Karapoulos, zeide Raffles, die hem onafgebroken had gadegeslagen, ik zou u in uw eigen belang aanraden niets voor mij verborgen te houden! Ik heb u gewaarschuwd tegen een inbraak, maar daaraan alleen hebt gij niet veel. Zeg mij alles! Hier zijn mijn legitimatie-papieren en die van mijn collega.

— Maar ik heb er geen oogenblik aan gedacht om u te wantrouwen, riep de Griek haastig uit.

— Als dat zoo is, antwoordt mij dan niet met uitvluchten en zeg mij eerlijk, wat gij aan sieraden in huis hebt! Dat gij dit niet zeer nauwkeurig zoudt weten, is van een man als gij zijt, nauwelijks aan te nemen.

Karapoulos, die de minachting dezer laatste woorden niet hoorde, antwoordde na een korte weifeling:

— Welnu dan, ik heb eenige diamanten van vrij groote waarde, een paardenhalssnoer en eenige ringen in mijn bezit tot een gezamenlijke waarde van ongeveer driemaal honderdduizend francs.

— Zijn zij veilig weggeborgen? vroeg Raffles.

— In mijn brandkast!

— Waar staat dat meubel?

— In mijn slaapkamer.

— Waar bevindt zich dat vertrek?

— Op de tweede verdieping van mijn huis.

— Kunt gij uw bedienden vertrouwen?

— Tot dusverre heb ik nog geen reden gehad het tegendeel te doen.

Raffles dacht even na en vroeg toen opnieuw:

— Gij hebt een telefoon in huis?

— Natuurlijk, antwoordde de Griek verbaasd, waarom vraagt gij dat?

— O, wij konden haar noodig hebben, om ons met de politie in verbinding te stellen. En nu zult gij wel zoo goed zijn mij te veroorlooven, eenige aantekeningen te maken van mijn bevinding. Ik zie dat gij uw dejeuner nog niet beëindigd hebt en verzoek u dus vriendelijk u door ons niet te laten storen.

Karapoulos scheen eenige oogenblikken te aarzelen.

Maar daarop bedacht hij, dat hij vier bedienden in huis had, dat het klaarlichte dag was en dat ten overvloede zijn twee bezoekers met de

stukken in de hand bewezen, dat zij waren waarvoor zij zich uitgaven:

Twee der beste beambten van de Engelsche recherche.

— Voor gij heen gaat, zeide Raffles, zou ik u nog wel in overweging willen geven uw zilver en uw sieraden door een uwer meest vertrouwde bedienden onder uw toezicht bijeen te doen pakken en gedurende eenige weken, tot men den inbreker gearresteerd heeft, naar de Fransche Bank of een andere veilige schuilplaats te doen brengen.

— Dus gij denkt werkelijk, vroeg Karapoulos bevend, dat men het op mijn eigendommen voorzien heeft?

— Ik denk het niet alleen, maar ik ben er zeker van, antwoordde Raffles op een toon, die alleen Brand begreep.

— Dan zal ik uw raad onmiddellijk opvolgen, mijnheer Sullivan, zeide Karapoulos.

Daarop trachtte hij een buiging te maken en verliet het vertrek.

De twee vrienden keken elkaar glimlachend aan.

— Wel, Brand, vroeg Raffles, wat denk je wel van onzen Griek? Heb je ooit, buiten een kijk-tentje, zulk een zonderling maaksel der Natuur gezien.

— Neen, bekende Brand volmondig, ik wist niet dat zij zulke wezens schiep. En zeg me nu eens, wat we gaan doen.

— Eens kijken, of die kast daar, die ik mij nog zeer goed herinner, ruimte biedt, om er gedurende eenige uren iemand op te sluiten.

— Ben je dat van plan? vroeg Brand verbaasd.

— Ja!

— En wie zal dat zijn?

— Dat zal het lot wel uitwijzen... de eerste de beste die hier binnen komt en dat zal waarschijnlijk de bediende zijn, die ons aanstonds een glas wijn of een kop koffie komt presenteren.

— Komt die dan? vroeg Brand, wel wat onnoozel.

— Dat kan, dunkt mij, niet uitblijven, antwoordde Raffles. Onze gastheer zit te dineeren, hij verwacht dat wij hem een dienst zullen bewijzen, wat is nu begrijpelijker dan dat hij ons iets doet aanbieden. Luister nu goed naar wat ik je zeg, want de tijd is kostbaar.

— Ik luister, zeide Brand.

— Zoodra de bediende met zijn blad binnenkomt, staan wij beiden op, ik zal zorgen dat ik het eerst bij hem ben; terwijl ik het glas of de kop uit zijn hand aanneem, druk je hem het chloroformmasker op het gelaat. Handel snel

en goed, want van dit eene gebaar kan onze geheele onderneming afhangen.

— Maar Karapoulos zal zijn bediende missen.

— Dat moeten wij afwachten! Het is niet waarschijnlijk, want het dejeuner loopt ten einde, maar als hij naar hem mocht vragen, zeg ik eenvoudig dat ik den man met een boodschap naar de politie heb gezonden.

— En daarna?

— Daarna zal ik de kracht en de sterkte van deze kniktang eens beproeven op zekere elektrische draden hier in huis, die mij in den weg zijn!

— Vervolgens?

— Vervolgens zal ik wel een ingeving krijgen die mij doet handelen zooals het 't beste is! Neem je doek en opgelet! Het gaat er nu om!

Brand stak de hand in den linkersak van zijn overjas en haalde er een doek uit, die in een stuk gummi wss gewikkeld. Hij maakte het omhulsel zoodanig los, dat hij er het chloroform-masker dadelijk kon uitnemen als het vereischt was.

Geen vijf minuten waren verlopen, of de twee mannen hoorden schreden naderen.

Even later ging de deur open en verscheen een der bedienden, die op een zilveren presenteerblad eenige ververschingen droeg.

Het was een nog jonge man, met een vroolijk, baardeloos gezicht.

— Mijnheer laat vragen, of de heeren hem de eer willen bewijzen, iets te gebruiken, zeide hij, terwijl hij de deur weder achter zich sloot en naar de twee Engelschen toetrad.

Raffles en Brand stonden op.

De eerste trad snel op den bediende toe en zeide:

— Het is zeer vriendelijk van uw meester aan ons te denken, vriendlief. Wij hebben een lange reis achter den rug, en een glas wijn zal ons zeker goed doen!

Terwijl Raffles deze woorden sprak, was Brand achter den bediende geslopen, die zich van geen gevaar bewust was.

En eensklaps rukte hij het masker uit het omhulsel en drukte het met kracht op den mond en den neus van den bediende.

Raffles greep snel het blad uit vrees dat het mocht vallen en zette het op tafel.

De bediende had zelfs niet den tijd noch de gelegenheid, zich te verzetten.

De chloroform deed snel haar plicht en de man zakte binnen enkele seconden, zonder zelfs een zucht te slaken, door Brand ondersteund, op den grond.

— Neem den doek weg, Brand! beval Raffles fluisterend. Ik zou niet, voor al het geld, dat hier in huis is, willen dat dezen armen knaap een ongeluk zou wedervaren! Hij kan er in ieder

geval niets aan doen, dat hij toevallig bij zulk een schoelje van een meester in dienst is! Laten we hem dus behandelen met al de zachtheid, waartoe onze eigen veiligheid ons in staat stelt!

— Zou hij lang bewusteloos blijven?

— Laten we daar vooral niet te vast op rekenen! Voor alle zekerheid zullen we hem knevelen en binden! Vlug een stel boeien!

Terwijl Brand den bediende met behendigheid de boeien aandeed, haalde Raffles een doek uit zijn zak en bond dien over den mond van den bediende. Daarna droegen de beide mannen den bewusteloos naar de muurkast. De kast, die zeer ruim was, bevatte slechts eenig glaswerk.

Raffles en Brand namen den bediende weder op en schoven hem in de kast, waarvan Raffles de deur op slot draaide.

— Ik zal er den sleutel uitnemen, zoodat onze brave jonge vriend althans lucht krijgt, zeide hij.

Hij stak den sleutel in zijn zak.

— En nu ga ik even de noodige maatregelen voor onzen veiligen aftocht nemen, zeide hij. Blijf hier, om den Griek te woord te staan, als die soms mocht komen voor ik terug ben.

— Weet je hoe de lijn loopt?

— Het staat op mijn plan, Brand, het staat alles op mijn plan! zeide Raffles trotsch.

Met deze woorden verliet hij hij vertrek.

Snel stak hij het portaal over, bukte zich over de balustrade van de monumentale trap en knipte zonder een oogenblik te aarzelen den draad der telefoonleiding door, die onder den overstekenden rand van het portaal, boven het trapenhuis was aangebracht.

Daarna liep hij vlug en onhoorbaar als een kat, de trap naar de hooger gelegen verdieping op en knipte daar op twee verschillende plaatsen de elektrische draad door.

Zonder door iemand van het bedienend personeel, dat thans blijkbaar zelf aan het maal zat, te zijn gezien, bereikte hij weder het vertrek waar Brand hem met ongeduld en niet zonder angst wachtte.

Hij was nauwelijks vijf minuten weg geweest!

— All right! zeide Raffles opgewekt. Hier alles in orde? Niemand binnen geweest?

— Jawel! antwoordde Brand eenigszins ongerust.

— Wie dan?

— Een tweede bediende, die kwam vragen of zijn collega hier was geweest. Hij kwam hem halen om te komen dejeuneren.

— Ai! Daar had ik niet zoo gauw aan gedacht!

— Hij zag het presenteerblad staan, dus ik

kon niet zeggen, dat de ander niet hier was geweest.

— En dus?

— Dus zeide ik hem, zooals was afgesproken, dat je den kamerbediende naar de politie had gezonden, met een boodschap!

— Scheen hij tevreden met dat antwoord?

— Niet erg!

— Duivels!

— Hij keek me vrij wantrouwend aan, en het scheen mij, alsof hij een paar malen snuffelend den neus ophaalde.

— De chloroform!

— Dat denk ik wel.

— Dan moeten we oppassen! Wantrouwen is de moeder der arrestatie, is een mijner lijfspreuken. En wie wantrouwt is een tien maal geduchter vijand dan wie gerust is! Hoe zag de bediende er uit?

— Een dikkerd — een verbeterde uitgave van zijn meester!

— Hm! Het oogenblik van handelen nadert snel! We kunnen Sullivan nu nog nauwelijks een half uur vóór zijn, tenminste als hij zich onmiddellijk na zijn aankomst hierheen begeeft!

— Wat zullen we het eerst doen?

— **Wachten!**

— Waarop?

— Op Karapoulos!

— Zullen we hem overrompelen?

— Niet dan in den uitersten nood. Ik wil liever alles met zachtheid doen! Geef de twee tasschen eens — snel!

Brand opende zijn valies en haalde er twee kleine handtasschen van zwaar leder uit, die volmaakt aan elkaar gelijk waren.

Raffles woog ze even, door ze op te tillen, en opende toen een der tasschen, die gevuld was met loodafval en keisteenen. Hij wierp er een blik en en bromde tevreden.

—Voortreffelijk! mompelde hij. Hij verborg deze zware tasch onder zijn wijden regenmantel, en nam de andere, geheel ledige tasch in de hand.

— Zoo, nu ben ik gereed! zeide hij zacht. Nu kan de heer Karapoulos komen!

— Als het maar niet lang duurt — er is alweer een kwartier verstreken!

— Als hij er binnen vijf minuten niet is, gaan we hem opzoeken! En voor ik het vergeet — de kerel spreekt noch verstaat een woord Engelsch! Als wij elkaar dus iets moeten zeggen wat hij niet mag weten kun je gerust onze taal spreken!

— **Uitstekend!**

HOOFDSTUK VIII.

De twee Sullivans.

Zij hadden ternauwernood weder plaats genomen of Karapoulos, bleeker en zenuwachtiger dan ooit, trad binnen.

— Ik hoop, dat het wachten u niet al te lang zal zijn gevallen, mijne heeren! zeide hij. Ik ben van al deze onverwachte ellende zoozeer in de war, dat ik niet weet wat ik doen of laten moet.

— Maar wij zijn juist hier, om voor u te handelen, mijn waarde heer! zeide Raffles vriendelijk. Wij begrijpen uwe opwinding zeer goed, en verontschuldigen die gaarne.

— Ik heb nog eens over uw raad nagedacht, om de voornaamste mijner kostbaarheden voorloopig op een veilige plaats te brengen, vervolgde de Griek. En ik geloof verstandig te handelen, met dien raad op te volgen.

— Ik ben verheugd, dat gij dat zelf inziet, mijnheer! hernam Raffles. Het is waarlijk het beste wat gij kunt doen! En wilt gij nu zoo

goed zijn, mij in de gelegenheid te stellen, u daarbij behulpzaam te zijn? Ik wil mij ook gaarne persoonlijk overtuigen van de beste wijze, om uwe schatten te beschermen tegen de aanvallen van den man, dien ik liever niet noemen zal, uit vrees, uwe zenuwen nog meer te schokken!

— Maar ik herhaal u nogmaals, dat ik geen schatten bezit, mijnheer Sullivan! riep Karapoulos uit. Men heeft dien... dien man, dien ik ook niet noemen wil, geheel verkeerd ingelicht!

— Nu, dat zal wel blijken! zeide Raffles kalm. Wees zoo goed ons voor te gaan.

Karapoulos wischte zich met zijn zakdoek het zweet van het gelaat.

Daarop opende hij de deur, waardoor hij was binnengekomen, en ging zijnen bezoekers voor naar zijn particulier vertrek, waar een groot ministerbureau stond. Hieruit nam hij een

bos sleutels en trad een tweede vertrek binnen. Het was de slaapkamer van den schatrijken Griek.

In een hoek stond een prachtige brandkast.

Karapoulos trad er op toe, opende het zware meubel en haalde er eenige kistjes uit.

Hij opende ze een voor een, en Raffles zag eenige der fraaiste diamanten en paarlen, die hem nog ooit vertoond waren.

— Mijnheer Karapoulos, zeide Raffles, terwijl hij de lederen tasch te voorschijn bracht, ik heb hier een tasch bij mij, die te Londen speciaal voor het bewaren en overbrengen van geldswaarde en sieraden gebruikt wordt. Hier hebt gij den sleutel. Ik zou u raden, een en ander in te pakken, en ten spoedigste naar de Fransche Bank te doen brengen! Ik zie daar in de brandkast nog groote stapels bankpapier liggen, en een aanzienlijk aantal effecten — die zou ik ook maar in veiligheid brengen.

— Gelooft gij? vroeg Karapoulos benauwd.

— Stellig!

De Griek haalde een aantal pakken bankbiljetten uit de kast en legde ze op tafel.

— Hebt gij de nummers genoteerd? vroeg Raffles onverschillig.

— Alleen van dit pak niet — dat heb ik vanmorgen pas gekregen als betaling voor — voor, nu, dat interesseert u niet, denk ik!

— Het interesseert mij in het geheel niet! hernam Raffles op bijtenden toon.

Hij wierp het aangeduide pak bankbiljetten nonchalant in de tasch, deed er de étuis met de diamanten en paarlen en eenige gouden sieraden en een tiental rollen goudgeld in, en sloot toen de handtasch zorgvuldig met den sleutel, dien hij Karapoulos, die hem scherp op de vingers had gekeken, overhandigde.

— Dit kan men u tenminste niet ontnemen, mijnheer Karapoulos! zeide hij. Laat het maar spoedig wegbrengen.

— Laten? Natuurlijk doe ik dat zelf! riep de Griek uit.

— Des te beter! Gij kunt nu uw brandkast wel weer sluiten, denk ik!

Karapoulos keerde naar de kast terug.

Van dat oogenblik maakte Raffles gebruik om bliksemsnel de tasch met de kostbaarheden te verruilen tegen die met steenen en lood, welke hij onder zijn wijden mantel verborgen had.

De Griek had van de verandering niet het minste gemerkt!

Hij sloot zijn brandkast zorgvuldig, na er de overige bankbiljetten en de effecten weder in te hebben geborgen, en wendde zich toen weder tot zijn bezoekers.

— Ik wilde wel voor honderd — neen, voor tweehonderd francs, dat men dien — dien —

gij weet wel wien, al bij de lurven had! Het is een schande, dat men in een wereldstad als deze niet eens zeker is van zijn — van zijn, hm! eerlijk verdiend geldje!

— Het is meer dan droevig! bevestigde Raffles met een zoo meewarig gelaat, dat Brand zich snel moest omdraaien, teneinde zijn lachen voor den schatrijken handelaar in blanke slavinnen te verbergen.

— Maar hoe het zij, mijne heeren! vervolgde Karapoulos, ik ben u zeer veel dank verschuldigd, dat gij mij, als vreemdeling, voor het gevaar gewaarschuwd hebt, dat mij bedreigt!

— Een gewaarschuwd man is er twee waard! zeide Raffles apodictisch.

— Juist! En nu wilt gij mij wel veroorloven, voorloopig afscheid van u te nemen? Ik wensch zoo spoedig mogelijk mijn juweelen en die paar onnoozele bankbiljetten, die ik met noesten vlijt vergaard heb, in veiligheid te brengen. Ik hoop echter, dat gij hedenavond weder op uw post zult zijn om den ellendigen schurk te helpen vangen!

Onder het spreken had Karapoulos de tasch met steenen en lood in de hand genomen.

Hij keek er verliefd naar.

Toen merkte hij eensklaps op:

— Ik moest er de andere bankbiljetten eigenlijk ook maar bij doen!

Hij deed een stap naar de kast!

— Waartoe zou dat dienen, mijnheer? zeide Raffles op onverschilligen toon, ofschoon zijn oogen dreigend begonnen te fonkelen en zijn hand langzaam naar den revolverzak gleden. Ze zijn immers genoteerd en de dief zou er weinig aan hebben!

Raffles wist, dat zijn argument heel zwak was.

Maar de Griek was geheel in de war.

En zoo zeide hij, na eenige aarzeling:

— Gij hebt gelijk — hij zou er niets aan hebben!

Karapoulos keerde weer terug en Raffles nam op zijn beurt de hand weder van den zak, waar zijn revolver stak.

De drie mannen verlieten het slaapvetrek en begaven zich nu naar een kamer, waarvan de ramen uitzagen op den fraaisten verkeersweg van Parijs.

Raffles had zich voorgenomen het onderhoud zoo kort mogelijk te doen zijn, want hij begreep, dat de tijd nu kostbaar was.

Hij trad op een der ramen toe en keek naar buiten.

Plotseling trad hij snel in de kamer terug en gaf Brand een wenk, zonder dat de Griek het opmerkte.

Karapoulos had gebeld en onderhield zich nu

zacht met den bediende, die was binnengetreden.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik om Brand snel in het Engelsch toe te fluisteren:

— Daar komen zij in de verte aan!

— In een auto?

— Neen, zij zijn allen te voet! Er is nog niets verloren! Hier, neem den sleutel van de kast, open die en kleedt je zoo spoedig mogelijk in de livrei van den bediende, dien wij daar hebben opgesloten! Je kunt zijn goed wel over je eigen kleederen aantrekken.

— En dan? vroeg Brand haastig.

— Dan ga je Sullivan en zijn mannen tege-
moet en houdt hen zoolang aan de praat, tot ik zelf het huis heb verlaten.

— Hoe lang kan dat duren?

— Hoogstens vijf minuten. Ik weet een twee-
den uitgang door den tuin, die in de Rue de
Boétie uitkomt, er bevindt zich daar een deur
in den tuinmuur.

— Maar die zal gesloten zijn!

— Dat is zoo, maar ik heb indertijd een
wasafdruk van het slot kunnen nemen en daarna
zelf een sleutel vervaardigd, dien ik hier in mijn
zak heb. Haast je, want iedere seconde is kost-
baar. Houdt hen tot iederen prijs aan de praat.
Zoodra zij binnen zijn, verlaat je kalm aan de
voorzijde het huis aan de Rue de Boétie en voeg
je bij mij op den hoek van de eerstvolgende
dwarsstraat. Snel!

Karapoulos had zijn bevelen gegeven en de
bediende verwijderde zich weer.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijn-
heer Karapoulos, zeide Raffles vriendelijk, dat
ik mijn collega naar de politie zend met een
boodschap. Er is groote haast bij! Ga maar,
mijn vriend, zoo richtte hij zich tot Brand.

Deze boog hoffelijk voor den Griek en verliet
ijlings het vertrek.

Hij begaf zich naar de kamer, waar zij het
eerst waren binnengetreden, opende snel de
kast en vond den bediende nog steeds bewus-
teloos.

Hij nam hem de boeien af en ontdeed hem
snel van zijn livrei, die hij over zijn eigen klee-
deren aantrok, bevestigde de boeien weder op
hun plaats, sloot de kast weder en begaf zich
naar de gang.

Het was de hoogste tijd! Reeds hoorde hij
beneden in de vestibule de stemmen van de drie
bezoekers, die met den portier spraken.

Hij liep half de trap af, zorg dragende, dat
de portier hem niet kon zien en riep met een
stem, die hij zooveel mogelijk trachtte te ver-
anderen:

— Indien de heeren zich de moeite willen
geven boven te komen?

Sullivan en zijn twee ondergeschikten, White

en Smithson, lieten den portier waar hij was
en stegen de trap op.

Brand, die er thans uitzag, alsof hij zijn ge-
heele leven nooit anders was geweest dan ka-
merbediende bij een rijken Franschman, trad
hen buigend tegemoet en zeide op hoffelijken
toon:

— De heeren verlangen waarschijnlijk mijn
meester te spreken?

— Ja, goede vriend, antwoordde Sullivan. Is
mijnheer Karapoulos op dit oogenblik thuis?

— Mijnheer is zooeven teruggekeerd en is
bezig zich te verkleeden, wanneer gij een oog-
blik geduld wilt oefenen, zal hij u gaarne te
woord staan.

— Maar ik hoop toch, dat gij ons niet op de
gang zult laten wachten? vroeg Sullivan ver-
baasd.

Deze vraag bracht Brand in groote verlegen-
heid.

Hij kon de bezoekers de ontvangkamer wel
laten binnengaan, maar dan liep hij de kans, dat
er vroeg of laat een der andere bedienden zou
binnenkomen en dat de bezoekers dien man
zouden ondervragen, waardoor het bedrog te
spoedig aan het licht zou komen.

Er bleef hem evenwel geen keus en hij kon
alleen op zijn goed gesternte vertrouwen.

Zoo langzaam als het maar even mogelijk
was, opende hij de deur van de ontvangkamer
en liet de drie politiemannen binnengaan.

Hij berekende, dat er ongeveer vijf minuten
verloopen moesten zijn, sedert hij den Griek
vaarwel had gezegd.

Zou die tijd voldoende zijn geweest, om aan
Raffles de gelegenheid te verschaffen zich zelf
ir veiligheid te brengen?

Terwijl Brand hier nog over nadacht, zeide
Sullivan tot zijn twee metgezellen:

— Blijft gij beiden hier, dan zal ik onzen
vriend hier verzoeken mij bij den heer Kara-
poulos aan te dienen. Gij moet weten, mijn goe-
de man, zoo richtte hij zich tot Brand, dat er
groote haast is bij de zaak waarvoor wij hier
komen. Wees zoo goed mij voor te gaan om
mij bij uw meester aan te dienen.

Brand zag in dat de zaak een gevaarlijke
wending begon te nemen!

Hij begreep nog niet hoe hij zich hieruit zou
redden, maar tevens dat hij moest handelen,
wilde hij geen achterdocht wekken.

Alleen de grootste onbeschaamdheid kon hem
hier helpen!

Hij opende dus weder met een hoffelijk ge-
baar de tweede deur en zeide:

— Als gij mij wilt volgen, mijnheer, zal ik
u dadelijk naar mijn meester geleiden.

Hij ging den Engelschen inspecteur voor, de

hand in den zak gestoken en om de kolf van zij revolver geklemd, vast besloten om zich van het wapen te bedienen, wanneer de nood aan den man kwam, deed een tweede deur open en stak de gang over naar het vertrek aan de voorzijde van het huis, waarin hij zich het laatst had opgehouden.

Het geluk wilde, dat zij op dezen korten tocht geen enkelen bediende tegenkwamen.

Indien het ook anders ware geweest, zou de zaak voorgoed als verloren beschouwd kunnen worden.

Hij klopte even aan, opende de deur wagenwijd, zag met een snellen blik dat Karapoulos zich alleen in het vertrek bevond, met de tasch met steenen en lood nog steeds in de armen geklemd en maakte buigend plaats voor den Engelschen inspecteur, die met den hoed in de hand binnentrad.

Niet zoodra bevond Sullivan zich in het vertrek, of Brand sloot snel de deur en liep denzelfden weg terug. Ook ditmaal zonder een bediende te ontmoeten, wat hem wel een weinig verbaasde.

In de ontvangkamer zaten de beide detectives nog op dezelfde plaats.

Brand zeide hoffelijk tot de twee mannen:

— Gij zult een kwartiertje geduld moeten hebben, mijneheeren, want uw chef is thans met mijn meester in gesprek gewikkeld.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of een eigenaardig gestommel deed hem verschrikt ophouden.

Beide politiemannen keken verbaasd rond.

— Wat is dat? vroeg White, met een verbaasden blik naar den gewaanden bediende.

—Ik zou het u niet kunnen zeggen, mijnheer, antwoordde Brand.

Dat had hij evenwel zeer goed kunnen doen, want hij begreep, dat de bediende uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, en nu met zijn voeten tegen de kastdeur schopte.

Hij zag in, dat iedere seconde oponthoud hem noodlottig zou kunnen worden en zeide zoo onverschillig mogelijk:

— Ik geloof dat men beneden bezig is met timmerwerk. Ik zal den arbeiders gaan zeggen, dat zij hun werk een weinig minder luidruchtig moeten doen!

Met die woorden verliet hij snel het vertrek en deed de deur op slot, terwijl hij den sleutel zijn zak stak.

— Van Raffles heb ik altijd geleerd, dat men zoo weinig mogelijk deuren geopend moet laten in een huis, dat men eenigszins overhaast verlaat, bromde hij tevreden.

Hij stond nu op de gang en liep de trap af.

De portier bevond zich in de loge en wierp een blik door het raampje, toen Brand voorbij liep. Het was echter tamelijk donker in den doorrit, zoodat hij wel de livrei, maar niet de gelaatstreken van den man kon onderscheiden, die zijn loge voorbij liep.

Even later stond Brand op straat. Hij liep snel den hoek van het prachtige heerenhuis om, zonder evenwel door al te haastig loopen den argwaan der voorbijgangers gaande te maken.

Op den hoek van de volgende dwarsstraat stond een man te wachten, die daar langzaam heen en weer drentelde.

Brand had hem onmiddellijk herkend.

Die man was Raffles!

HOOFDSTUK IX.

Achternvolging en ontkoming.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat de heer Karapoulos zich niet bijzonder op zijn gemak gevoelde, toen een onbekende bezoeker, zonder te zijn aangediend, de kamer binnen stapte.

— Wie zijt gij, mijnheer? vroeg hij ongerust, de zware tasch tegen zijn dikken buik klemmend.

— Het verbaast mij niet weinig, dat gij dat niet direct begrepen hebt, mijn waarde heer! antwoordde Sullivan verwonderd.

— Ik ken u volstrekt niet, mijnheer, hernam de Griek, en gij zult mij verplichten mij spoedig de reden van uw komst uiteen te zetten. Mijn hoofd staat er niet naar om praatjes te maken.

— Dan zal ik zeggen, mijnheer Karapoulos, dat ik de man ben, die u hedenochtend het telegram heb gezonden, waarin ik u waarschuwde voor een mogelijk nachtelijk bezoek in uw woning.

Karapoulos zag zijn bezoeker angstig aan.

Hij meende met een krankzinnige te doen te hebben.

— En wie zijt gij dan wel, als ik vragen mag? vroeg hij, zich voor alle zekerheid achter de zware eikenhouten tafel terugtrekkend.

— Ik ben Sullivan, inspecteur der Londensche politie, antwoordde de bezoeker, en ik kom in verband met het telegram dat ik u heb gestuurd.

Het gelaat van Karapoulos verkreeg een aschgrauwe tint. Hij begon zich af te vragen of deze man wel werkelijk krankzinnig was, want daar zag hij geenszins naar uit.

— Kunt gij mij dat bewijzen? vroeg hij toonloos.

— Wel zeker, waarde heer, antwoordde Sullivan glimlachend; hier is mijn aanstelling, hier mijn politiepenning, hier mijn legitimatiekaart en als gij mij niet gelooft kunt gij desnoods bij de politie informeeren! Men heeft daar mijn portret!

De Griek zakte met een doodsbleek gelaat op een stoel neer.

— Maar zooveen heeft mij iemand verlaten, die zich Sullivan noemde! hakkelde hij.

— Wat zegt gij daar? riep Sullivan uit. Beschrijf mij dien man, wat ik verzoeken mag, spoedig!

Karapoulos, meer dood dan levend, gaf met

sidderende stem een beschrijving van zijn bezoeker.

— Hij moet het geweest zijn, bromde Sullivan bij zichzelf, zijn vuisten in machteloze woede ballend. Ik ben dus vijf minuten te laat geweest. Vertel mij wat hij deed, wat ik u verzoeken mag.

De Griek maakte aanstalten om flauw te vallen, maar Sullivan greep hem krachtig bij den schouder en schudde hem heen en weer.

— Ik bezweer u, mijnheer, nu geen zwakheid, riep hij uit, daaraan kunt gij aanstonds toegeven. Verhaal mij snel wat er gebeurd is.

In stootende zinnen, zich zelf telkens in de rede vallend, deed de Griek het verhaal van wat hem overkomen was.

— Geef mij die tasch eens, zeide Sullivan, toen Karapoulos hem alles verteld had.

De Griek overhandigde de tasch met sidderende handen.

Met een vlugge beweging had Sullivan de sloten opengemaakt.

Hij keerde de tasch boven het tafelblad om. Met luid geraas viel de inhoud er uit.

— Steenen en lood! brulde de Griek, zich met beide handen aan de haren rukkend, ik ben bedrogen! Die schurk heeft mij bestolen. Politie! Moord!

Sullivan hoorde het geschreeuw van den Griek met echte Engelsche koelbloedigheid aan.

— Dit geschreeuw zal ons niet veel verder brengen, mijn waarde heer, zeide hij, waar is de telefoon, dat ik onmiddellijk de Parijsche politie kan waarschuwen.

— In het vertrek hiernaast, zeide de Griek, die zich nauwelijks op de been kon houden.

Sullivan verliet de kamer en liep het naastbijgelegen vertrek binnen. Op een kostbaar schrijfbureau stond het telefoontoestel. Hij nam den hoorn van den haak, zocht het nummer van het hoofdbureau van politie op in den telefoon-gids en belde op.

Geen antwoord!

Kalm legde Sullivan den hoorn weder neer.

— De draad is afgesneden, zeide hij tot Karapoulos, die hem gevolgd was. Ja, geachte heer, wij hebben hier niet met den eersten den beste te doen! Als een zekere gentleman-inbreker zijn werk doet, dan doet hij het goed!

— Wat zullen wij doen, wat zullen wij doen? jammerde de Griek.

Hij had nog niet uitgesproken, toen White en Smithson kwamen binnenstormen.

— Mijnheer Sullivan, riep de eerste, kunt gij dadelijk meegaan? Er is onraad in de kamer, waar wij gezeten hebben!

De inspecteur volgde hen snel, zonder acht te slaan op den heer des huizes, die met zijn weeklagen de gangen vervulde.

Het gestommel in de kast duurde maar steeds voort.

Sullivan trad op de deur toe en zag dat de sleutel ontbrak. Hij bracht zijn looper in het slot en even later vloog de deur open.

De bediende lag op den rug uitgestrekt op den vloer van de kast.

De drie mannen trokken hem in het vertrek en ontteden hem van den doek, die om zijn mond gebonden was.

— Wij zullen maar geen tijd verliezen met vragen, merkte Sullivan koelbloedig op, dat hooren wij later wel. Mijnheer Karapoulos, zoo wendde hij zich plotseling tot den Griek, mag ik u vriendlijk, maar dringend verzoeken, een oogenblik het oorverdoovend gekrijt te staken, waarmede gij de lucht vervult? Ik kan mijn eigen woorden niet verstaan en kan evenmin inzien, welk nut ons dit luid misbaar oplevert. Ik ben sedert een jaar of vijftien bij de politie, maar ik heb het nog nooit bijgewoond, dat men door schreeuwen den dief heeft gevangen.

De Griek matigde een weinig zijn gejammer en Sullivan maakte van de gelegenheid gebruik te vragen:

— Laat uw bedienden hier komen, of liever White, ga jij eens naar de bediendenvertrekken en roep de menschen hier.

White ging heen en kwam eenige oogenblikken later terug met bleek gelaat en opgewonden roepend:

— Mijnheer, alle bedienden zijn opgesloten in het berghok!

— Maar is die man dan des duivels? riep Sullivan uit.

Hij stormde de kamer uit, de gang door en kon zijn verderen weg vinden door het luid getier van de opgesloten bedienden. Hij maakte het berghok met zijn looper open en de drie bedienden, twee mannen en het kamermeisje, kwamen bleek van schrik te voorschijn.

— Beste vrienden, zeide Sullivan, ik kan mij begrijpen, dat gij thans voor alles een bittere klacht zoudt willen aanheffen! Dat kunt gij later nog wel doen, zeg mij liever alleen, langs welken weg gij denkt dat de indringer het huis verlaten heeft.

— Dat kan niet anders geweest zijn, dan langs den tweeden uitgang en door de deur in den tuin, mijnheer. De kerel heeft ons zijn revolver voorgehouden en ons hier opgesloten. Het is een schandaal, midden op den dag. En ik zal...

— Beste vriend, viel Sullivan hem op ijskouden toon in de rede, ik stel er niet het minste belang in wat gij voornemens zijt te doen, de hoofdzaak is dat wij dien man vinden. Hij kan geen tien minuten op ons vooruit zijn.

— Maar ik mis een bediende, mijnheer Sullivan, zeide White, den man, die bij ons in de kamer is geweest.

Sullivan keek den spreker strak aan.

— Vriend White, zeide hij, gij zijt een ezel! Het spijt mij dat ik het op dit oogenblik moet zeggen. Die bediende was de medeplichtige van Raffles en gij hadt hem nooit mogen laten vertrekken! En wijs mij nu den weg naar de deur, zeide hij tot den bediende, die het woord gevoerd had.

Hij ging den man na, op de hielen gevolgd door de beide detectives, die blijkbaar zeer in hun wiek geschoten waren. Zij liepen snel door den tuin achter het huis en bereikten de deur in den muur.

Sullivan opende haar zonder moeite.

— Deze deur is zeker steeds op slot? zeide hij.

— Steeds, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Dan is onze man hierdoor gegaan! Gaaf gij maar weer naar binnen en bemoei u met uw meester. Kom mee, mannen!

De drie politiemannen snelden de straat op.

Heel in de verte zagen zij snel twee mannen zich verwijderen, waarvan de eene in livree gekleed was.

— Daar gaan zij! schreeuwden zij alle drie tegelijk.

— Hadden wij nu toch maar een auto genomen, klaagde Smithson. In deze deftige buurt vindt men bijna geen huurauto's.

— Laten wij maar beginnen met hen na te loopen, zeide Sullivan, zoolang zij dat ook moeten doen, winnen zij niets op ons.

De achtervolging begon.

Raffles en Charly liepen snel door, van tijd tot tijd achter zich ziende. De straat, waarin zij zich bevonden, was zeer lang en kaarsrecht en op dit uur van den dag zoo goed als verlaten, zoodat zij ver achter zich konden zien.

Nadat zij tien minuten geloopt hadden, wierp Brand opnieuw een blik achter zich.

— Ik geloof dat zij daar aankomen, Edward! riep hij opgewonden.

— Dat is wel wat vlug, zeide Raffles, en het noodlot wil, dat wij maar geen auto vinden.

Aha, daar staat er een, riep hij plotseling uit, op een prachtige, groote auto wijzend, die op eenigen afstand voor een groot huis stilstond.

— Maar dat is een eigen auto, zeide Brand.

— Hoor eens, als ik vlucht ken ik geen onderscheid tusschen eigen en huurauto's. Zet jij den motor vlug aan, ik zal den chauffeur, die achter het wiel zit voor mijn rekening nemen. De eigenaar moet haar dan maar terug halen, daar waar wij haar laten staan!

Zij traden snel op de auto toe. Brand drukte op den knop van den starter.

Voor de stom verbaasde chauffeur iets had kunnen zeggen, had Raffles hem met zijn ijzersterke vuisten in den nek genomen, op straat geslingerd en zelf achter het stuurwiel plaats genomen.

Het volgende oogenblik was de auto in beweging gebracht en sprong Brand vlug als een eekhoorn op de bank naast Raffles.

Toen hij zich nog eens omdraaide, zag hij den chauffeur overeind krabbelen en eenige honderden meters achter hem de drie politiemannen, zoo snel zij konden in een huurauto klimmen, die een gelukkig gesternte op hun weg had gebracht.

Hij deelde zijn bevinding aan Raffles mede.

— Men kan ook niet alles ineens verlangen, merkte deze wijsgeerig op, in ieder geval zal deze auto wel sneller loopen dan de hunne.

De wagen reed in razende vaart de straat uit, bereikte de Cour la Rein, stak de Seinebrug over, reed langs de Esplanade des Invalides, vervolgens langs de Avenue de Breteuil, om ten slotte langs den boulevard Montparnasse de Rue Vaugirard te bereiken.

Maar hoe hard zij ook gereden hadden.... de auto, die hen achtervolgde, hadden zij niet kunnen afschudden. Op honderd meters voor de woning van Raffles, toen zij van den wagen sprongen en die lieten staan waar zij stilhielden, konden zij de huurauto in de verte zien naderen.

Zoo snel hun voeten hen dragen konden, renden zij naar het huis met de twee uitgangen op den hoek.

— Wij zullen maar niet den hoofdingang ingaan, zeide Raffles onder het loopen, zoodat wij niets met den portier te maken hebben.

De twee mannen traden het huis binnen.

— Trek snel je livrei uit, beval Raffles. Hier heb je een pet. En nu maar den kelder!

— Heb je de tasch? vroeg Brand.

— Wees maar niet bevreesd, die zal ik zoo gauw niet loslaten, antwoordde Raffles.

Zij daalden vlug de trappen af, zorgdragend dat zij alle deuren achter zich sloten. Daarop ontstak Raffles zijn zaklantaarn en zij traden de onderaardsche tunnel binnen.

Op het oogenblik, dat zij de deur weder zouden sluiten, greep Brand Raffles bij den arm.

— Hoor je niets? fluisterde hij. Het is, alsof daar boven ons hoofd snel heen en weer wordt geloopt.

— Je hebt waarachtig gelijk, zeide Raffles op ernstigen toon, dus deze woning zal ik helaas moeten verlaten! Zij heeft nu geen waarde meer voor mij, nu de politie haar heeft uitgevonden; maar laat ons voortmaken, zij hebben minstens een kwartier noodig om deze deur te vinden.

— Zouden ze dat wel doen?

— Daar behoef je niet aan te twifelen, want we hebben iets doms gedaan en je livrei laten liggen.

Ze sloten de zware eikenhouten deur en bevonden zich in den tunnel.

Een kwartier lang liepen zij snel en zwijgend door. Het was doodstil in deze onderaardsche gang en niets was te hooren dan hun eigen voetstappen.

Weer verliep een kwartier. Raffles had telkens ongerust omgekeken. Plotseling zeide hij zacht:

— Ik geloof dat zij achter ons aankomen. Het geluid wordt in deze gang met verbazende duidelijkheid overgebracht, kijk eens om..... ik geloof zelfs, dat ik een licht zie schitteren! Vooruit! Vooruit, het gaat om onze vrijheid!

Zonder om te zien snelden zij voort. Een kwartier later hadden zij den uitgang bereikt. Raffles keek eerst omzichtig door het struikgewas, dat de tunnel verborg en kroop toen, gevolgd door zijn metgezel, uit het boschje.

Zij stonden nu aan den zoom van de groote vlakte van Faugirard, heinde en ver was geen sterveling te zien.

— Wij heben nog minstens een kwartier voor ons, zeide Raffles. Vlug den uitgang dichtgeworpen. Dan moeten zij terug, als het tenminste geen mollen zijn!

Met hun handen woelden zij de aarde los en wierpen die in den tunnel-uitgang.

— Als wij een schop hadden, zou het heel wat vlugger gaan, zeide Brand na eenige oogenblikken, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte.

— Beste Brand, zeide Raffles glimlachend, zelfs de knapste kop vergeet wel eens iets, en ik moet je bekennen dat ik er nooit op gerekend heb, mijn tunnel nog eens op deze manier te moeten verlaten! Maar met onze handen gaat het toch tamelijk goed, zooals je ziet! De uitgang is zeer smal en ondiep en het is voldoende als we er zooveel aarde inwerpen, dat onze vervolgers niet weten, in welke richting zij moeten graven om er uit te komen!

— Dat is zoo! En daarbij komt nog, dat zij

van de buitenlucht zijn afgesloten en het spoedig zoo benauwd zullen krijgen, dat zij in allerijl weder terug zullen keeren!

— Daaraan twijfel ik ook geen seconde, zeide Raffles. Wij hebben wel een kwartier voor ons en dat is ruim voldoende om den uitgang dicht te gooien!

Zoo snel zij konden, wierpen de beide mannen de aarde met volle handen naar beneden.

Nog altijd was de vlakte geheel verlaten. Geen sterveling was er heinde en ver te zien.

Als zij zich even omkeerden zagen zij de met gras begroeide helling van de oude wallen, de zoogenaamde Fortifications, die des zomers altijd zoo levendig zijn van stadsmenschen, die voor enkele oogenblikken het gewoel van Parijs willen ontvluchten, maar die men aan de zijde van Auteuil reeds begint te sloopen.

Na tien minuten hard werken was de uitgang zoo goed als dicht geworpen.

— Er liggen nu minstens eenige kubieke meters aarde in, zeide Raffles en ik zet het mijnen vervolgers om die zoo spoedig weder op te ruimen! En laat ons nu geen tijd verzuimen, maar ons uit de voeten maken!

— Er is hier geen spoor van leven, merkte Brand op. En dus ook niet van een auto, en die zullen we toch noodig hebben als brood, wanneer we tijdig de stad willen verlaten!

— Een auto zou ons althans van groot nut zijn, hernam Raffles, zijn handen aan een boschje gras afwisschend.

— Des te eerder, daar Sullivan, zoodra hij weer uit de tunnel is, de Parijsche politie zal waarschuwen, en we binnen een uur alles wat hier de orde helpt bewaren, achter ons aankrijgen!

— O, een uur is meer dan voldoende, zeide Raffles luchtig.

— Maar een voertuig.... een auto.... een rijtuig....

— Of een trein! viel Raffles hem plotseling in de rede, naar een zeer klein wolkje in de verte wijzend, dat dicht boven den horizon zich scheen voort te bewegen.

— Een trein? vroeg Brand verbaasd.

— Welzeker! Wij zijn hier niet ver van het station van Mont Parnasse, en eenmaal daar, vinden wij de auto's te kust en te keur!

— Maar hoe komen we in den trein, die daar nadert?

— Vrij gemakkelijk! Ga mede! Daar is een huisje van een wisselwachter. Alles wat wij te doen hebben is, den trein te dwingen, wat langzamer te rijden!

Brand vond dit nog al heel wat, maar hij wist wel dat Raffles er wel iets op zou weten te vinden!

Zij snelden over de vlakte, en hadden binnen vijf minuten het baanwachtershuisje bereikt.

Zij traden het binnen.

In de verte hoorden zij reeds het gerommel van den snel naderenden trein.

Raffles trad zwijgend op den verbaasden baanwachter toe, hield hem zijn revolver onder den neus en zeide dreigend:

— Waarde vriend — er is ons veel aan gelegen, den trein, die aanstonds het station zal binnenrijden, eenigszins op te houden! O, vrees niets, wij zullen geen ongelukken veroorzaken! Zet het sein op onveilig! zoo richtte hij zich tot Brand. Blijf bij den paal tot de trein op het blok is en stel het dan weder op veilig. Dat is voldoende!

Brand ijldede weg, om het bevel te gaan opvolgen, terwijl Raffles de baanwachter in bedwang hield, die meer dood dan levend was en er zelfs niet aan dacht, zich te verzetten.

De trein naderde en verminderde aanzienlijk zijn vaart, toen de machinist het onveilig sein zag. Zoodra Brand oordeelde dat de trein zijn vaart zeer gematigd had, haalde hij den hefboom weder over en stelde het sein weder op veilig.

Onmiddellijk versnelde de trein zijn vaart weder.

Maar Raffles en Brand, die zich tijdig voor den machinist verscholen hadden, snelden op den trein toe en sprongen bliksemsnel op de treeplank!

Tien minuten later reed de trein het station binnen.

Raffles en Brand betaalden kalm de boete wegens reizen zonder biljet, verlieten daarop het station en traden het nabijgelegen telegraafkantoor binnen, waar Raffles aan Henderson een telegram afzond dat aldus luidde:

— Breng de boot naar Dieppe. Blijf op de reede kruisen tot wij aan boord komen. Zet de oogen goed open. Graaf Palmhurst.

Vervolgens traden zij een café binnen, zochten in het adresboek den naam van den dichtstbijwonenden auto-verhuurder, begaven zich daarheen en hadden enkele oogenblikken later een snelle auto gehuurd.

— Hadden we niet beter een trein kunnen nemen? vroeg Brand, toen de wagen in snelle vaart Parijs doorreed en de lichtstad door de Port St. Maillot verliet.

— Neen, want er gaat geen trein voor over twee uren naar Dieppe en de tijd is te kostbaar. En naar Calais vertrekt geen trein voor vanmiddag om vijf uur. Daar hadden we dus nog minder aan. Daarom ook heb ik de boot naar Dieppe laten gaan, daar de afstand tot daar van Parijs veel korter is dan van Calais.

Gedurende de rest van de reis praatten de vrienden niet veel meer.

Brand verkeerde nog altijd in ongerustheid, dat de politie hen toch nog op het spoor zoude komen.

Door den chauffeur een zeer groote fooi te beloven, bereikte Raffles dat de afstand tusschen Parijs en Dieppe in zes uur werd afgelegd.

Toen zij de haven naderden, was de duisternis nog niet gevallen, ofschoon het reeds begon te schemeren.

Zij dankten den chauffeur af en namen een roeibootje, dat hen naar de reede bracht.

Daar zagen zij spoedig de „Swallow” als een bruinvisch heen en weer schieten.

Zij lieten zich er heen roeien en gingen aan boord.

Henderson ontving zijn meester met zijn gewone kalmte maar met oogen die van blijdschap straalden.

— En nu naar Dover! riep Raffles zegevierend uit. De buit is ons! En Sullivan is knap als hij ons achterhaalt!

De volgende aflevering bevat:

Het renpaard als redder

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885